

Duhovno prelo

OBOGAĆUJUĆI I OPREMAJUĆI DUHOM ISPUNJENE SLUŽBENIKE

Tema broja | Suosjećanje ukorijenjeno u Evanđelju

BROJ 18 | Zima 2010.

CRAIG S. KEENER

Bog se brine za ljude Pentekostna perspektiva iz Luke/Djela apostolskih

Isusov naglasak na brizi za potrebite koju je iskazao svojim primjerom i naučavanjem objašnjava nam zašto su prvi kršćani nakon Pedesetnice znali kako ostvariti svoje poslanje.

HEIDI ROLLAND UNRUH
I PHILIP N. OLSON

Odavde stići tamo: Kako u svojoj zajednici započeti službu milosrđa

Bog želi kroz mješavinu evangelizacije i službe milosrđa pomoći obnoviti slomljene živote i problematično susjedstvo.

PAUL R. MARTIN

Budite Barnaba, nasljedujte Pavla, obučavajte Timoteja

U vremenima kada broj kršćanskih službenika drastično opada, ponovno ostvarivanje osnovnih odnosa u službi može pomoći preokrenuti ovaj trend.

BYRON D. KLAUS

Milosrđe ukorijenjeno u evanđelju koje preobražava

Među kršćanima ima mjesta ne samo za štovanje Boga, naučavanje svete istine i evangeliziranja izgubljenih, već također i za svaku fazu praktičnog čovjekoljublja i korisnosti.

BRAD SMITH

Neka moji pastori idu te izgrađuju i opremaju crkve za službe milosrđa

Sveobuhvatni rat protiv potrošačkog mentaliteta kroz službe milosrđa mora uključivati više od samog propovijedanja o duhovnim darovima i sluzenju.

Niz teoloških članaka namijenjenih pastorima i duhovnim radnicima.

Most

Uvodna riječ

PIŠE
Ivan Glavačko

Suosjećanje, što je to u iskreno obraćenog kršćanina? Gdje mu je „izvor“? Koje je „mjerilo“? Koliko duboko i daleko dopire? Imam li duha „suosjećanja“ ili samo osjećaje? Ima li prepoznatljiva mjesta za suosjećanje u duhovnoj zajednici i svakodnevnom životu usred bezosjećajnog materijalističkog svijeta u kojem živimo? Nije li to „ludost“?

Ovo su pitanja nad kojima se zamislím već pri samoj pomisli na tu riječ. Ima li u prigodama izražavanja suosjećanja prave istine ili samo „farizejskog običajnog izričaja“?

Isusova narav nas upućuje da je to više od prolivene suze tijela. One nam mnogo govore. Suosjećanje je nešto iznad našega tijela, više od onoga kada majčinski osjećaj srca pita: „Što je s tobom kćeri ili sine moj?“

Najbolji primjer suosjećanja u okolnostima tuge i boli je opisan u Ivanovom evandjelju (11, 33-35), kod Lazareva groba, kada samom Isusu Kristu „u duhu potresenom, navru suze“. Bile su to suze ljubavi, i to ljubavi Kristove: „Suze onoga koji je ljubio (Lazara)“.

Jedan je sluga Božji rekao: „Suza je čisti destilat duše“.

Isus Krist je pokazao suosjećanje iz dna duše za cijeli grešni svijet. I u radosti i u žalosti. Samo je On mogao reći pod teretom križa: „Kćeri jeruzalemske ne plačite za mnom, nego plačite za sobom i za svojom djecom!“ (Luka 23,28).

Tko posjeduje istinsko suosjećanje? Mostom zvanim ljubav nam je stalno ići od suosjećaja do plemenitosti u ljubavi Boga Oca preko Isusa Krista. Djelo je to Duha Svetoga.

Kakav izričaj i poziv na suosjećanje iz dubine duše!

Jedan moj poslovni prijatelj s čijim se načinom rada ne slažem izgubio je devetnaestogodišnjeg sina u saobraćajnoj nesreći. Poslao sam mu kratki i iskreni izraz moje sućuti. Možda sam po prvi puta i ja kao otac imao pravi osjećaj tuge i patnje u kojem se našao moj, ne baš simpatični poznanik.

Mjesecima poslije u našem i dalje nepromijenjenom poslovnom odnosu on izjavljuje: „Ti si plemenit!“ (?!)

Vodi li nas naše suosjećanje s patnjama i radostima do plemenitosti? Most od suosjećaja prema plemenitosti, u Božjim očima jeste ljubav. (Psalam 16,3) nam kaže: „...plemenitima ide sva moja ljubav“. Apostol Pavao u poslanici Rimljanima (12,9-21) nas uči i usmjerava: „Radujte se s onima koji se raduju, plačite s onima koji plaču, budite jednake misli među sobom...“, a Bog kroz proročku riječ Izaije proroka govori: „Plemenit misli samo na plemenito i ustaje samo za plemenito“ (Izaija 32,8).

Tko posjeduje istinsko suosjećanje? Mostom zvanim ljubav nam je stalno ići od suosjećaja do plemenitosti u ljubavi Boga Oca preko Isusa Krista. Djelo je to Duha Svetoga. (Filipljanima 4,8).

Ivan Glavačko

— je pastor EPC „Radosna vijest“ u Zagrebu

Isusova narav nas upućuje da je to više od prolivene suze tijela. One nam mnogo govore. Suosjećanje je nešto iznad našega tijela, više od onoga kada majčinski osjećaj srca pita: „Što je s tobom kćeri ili sine moj?“

Isus Krist je pokazao suosjećanje iz dna duše za cijeli grešni svijet. I u radosti i u žalosti. Samo je On mogao reći pod teretom križa: „Kćeri jeruzalemske ne plačite za mnom, nego plačite za sobom i za svojom djecom!“ (Luka 23,28).

Duhovno vrelo

BROJ 18 | Zima 2010., godina V

Izdaje Evandeoska pentekostna crkva u Republici Hrvatskoj, 10 000 Zagreb, Kosirnikova 76 - HR

EPC

Za izdavača | mr. Damir Špoljarić
Glavni urednik | Goran Punda
Urednički kolegij | Damir Špoljarić, Danijel Berković, Bill Williams
E-mail | epcrh@zg.t-com.hr

Adresa uredništva | Kosirnikova 76, Zagreb, Hrvatska
Tel/fax | (+385) (0)1 3700 966
Žiro račun | 2484008-1102587701
“Izvori”, kršćanski nakladni zavod, Cvjetkova 32, Osijek

Prijevod | Ljubinka Jambreš
Lektura | Antonija Kovačević
Graficko oblikovanje | **zgbased**
Tisak | Top Dan d.o.o.

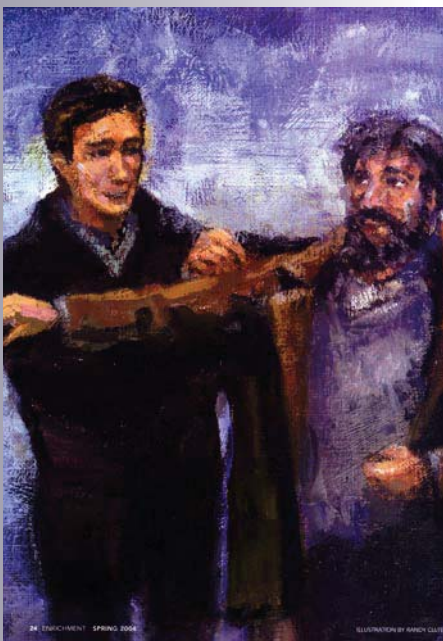
Izlazi tromjesečno / © 2005 Glavno vijeće Assemblies of God, SAD u suradnji s Life Publishers ISSN: 1845-3414 #3074

Bog se brine za ljude

Pentekostna perspektiva iz Luke/Djela apostolskih

CRAIG S. KEENER

Everett i Ester Cook su bili umirovljeni pentekostni osnivači crkava iz Sjedinjenih Država. Upoznao sam ih dok su pomoću novaca koje je brat Cook primao kao mirovinu vodili Victory Mission u Springfeldu, Missouri. Bili su mentori nekim od studenata Central Bible Collegea, uključujući mene. Pomagao sam u Misiji, provodeći u praksu ono što sam naučio iz Biblije i knjiga poput Ron Siderove *Bogati kršćani u doba gladi*.

Služenje siromasima je, počevši s danom Pedesetnice, među pentekostalcima oduvijek bilo naglašeno. Nakon prvog izlića Svetog Duha i Petrove pentekostne propovijedi, kršćani su počeli živjeti osnaženi silom Svetog Duha (Djela 2,14-47). To nije samo uključivalo znakove i čuda, zajedničke molitve i predanje apostolskom nauku, već radikalno novi način života služenja i dijeljenja. Zbog toga što su ti kršćani više od svoje imovine voljeli svoju kršćansku braću i sestre, bili su je se spremni odreći kako bi ispunili tuđe potrebe (Dj 2,44). Kada bi netko bio u potrebi, oni koji su imali više od onog što im je trebalo za život, prodali su taj višak da bi dali onima kojima je to bilo potrebno (2,45). Kada čitamo o *koinonia* ("zajedništvu") u Djelima 2,42, ponekad mislimo samo na

druženje nakon Bogoslužja (kako god to bilo ugodno), ali za prve kršćane "zajedništvo" je značilo mnogo više od druženja, bila je to uključenost u živote drugih kao i briga za njihove potrebe. Grčka riječ *koinonia* pojavljuje se u drevnim poslovnim dokumentima i znači ekonomsko partnerstvo ili dijeljenje i ponekad to značenje ima i u Novom zavjetu (2 Korinćanima 8,4; 9,13). Pavao često koristi glagol povezanog značenja (Rimljanima 12,13; 15,27; Galaćanima 6,6; Filipljanima 4,15).

Kad se crkva, suočena s progonima, molila Bogu da im udijeli hrabrost dajući im znake i čuda, Bog je iznova izlio Svetog Duha. Jedan od rezultata tog izlića je bila briga kršćana za potrebite među njima (Djela 4,31-37). Takav obrazac brige za siromašne se nastavlja u čitavoj knjizi Djela apostolskih (9,36 i 39), prelazeći kulturološke barijere kako bi služili raznim grupama potrebitih kršćana u istom gradu (6,1-6), i zemljopisne barijere da bi poslužili crkvama u potrebi na drugim područjima (11,29 i 30; 24,17). Takva se služba nastavlja nakon završetka knjige Djela apostolskih i nadilazi brigu samo za kršćane (Jakov 5,4 i 5; Amos 2,1), iako je nužno morala tu početi. Do početka drugog stoljeća, bogati pogani su počeli izrugivati kršćane, jer se brinu ne samo za siromahe u vlastitim redovima, već i za one među poganima. Dok su se bogati pogani tužili, crkva je obraćala sebi osiromašenu većinu u carstvu, oslobađajući ih potčinjenosti.

Gdje su prvi kršćani naučili služiti jedni drugima na takav način? Duh im je dao snagu da se mogu žrtvovati za Kraljevstvo. Najvažniji od Njegovih plodova u našem životu je ljubav (Galaćanima 5,22). Ali Isusov nauk i primjer su im pokazali kako na konkretan način iskazati tu ljubav, a Lukino evanđelje do u detalje prikazuje to učenje. Pošto je Lukina nakana da se Djela apostolska i Evanđelje shvate kao cjelina, radikalni životni stil prve Pentekostne crkve ćemo najbolje razumijeti proučavajući nauk Evanđelja, koji je i doveo do njega.

Isusova misija siromasima

Drevni pisci, poput današnjih, često su-

Isusov naglasak na brizi za potrebite koju je iskazao svojim primjerom i naučavanjem objašnjava nam zašto su prvi kršćani nakon Pedesetnice znali kako ostvariti svoje poslanje.

miraju svoju glavnu tezu i osnovne točke na početku svog djela. Mnogi stručnjaci smatraju Luku 4,18-27 kao programatsku propovijed Lukina evanđelja, baš kao što Djela 1,8 i 2,17-21 označuju teme o kojima će biti govora u knjizi Djela apostolskih. Teme ovog odjeljka (poput Isusovog pomazanja Duhom, Djela 4,27; 10,38) pojavljuju se kasnije u knjigama Luka/Djela. Isusovo spominjanje službe prijašnjih proroka udovicama i gubavcima stranih naroda, predskazuju ne samo Njegovu vlastitu službu poganima i udovicama u Evanđelju (Luka 5,12 i 13; 7,12), već također i služenje rane crkve poganima u Djelima apostolskim. Isus je ispunio Izaijino obećanje da će propovijedati Radosnu vijest siromasima (Luka 6,20-25) i kasnije je kazao Ivanu da znak dolaska Kraljevstva uključuje i to da siromasi čuju Dobru vijest (Luka 7,22).

Na koji način Isusova misija u Lukinom evanđelju utječe na nas? Pošto Isusovo krštenje Svetim Duhom i misija opisana u Lukinom evanđelju predviđaju iskustvo i misiju crkve u Djelima, Njegov uzor i misija ostaju važeći za Njegove sljedbenike. Iako je naglasak Djela apostolskih na Duhom osnaženu kroz kulturalnu evangelizaciju (misije; Djela 1,8), služenje siromasima koje je uslijedilo nakon izlića Svetog Duha demonstrira nam to da taj naglasak iz Evanđelja ostaje važeći i za današnju crkvu (Djela 2,44 i 45; 4,32 i 34). Mi smo prvenstveno pozvani u evangelizaciju svijeta; ali smo također pozvani da se brinemo za svijet koji evangeliziramo.

Isus je objavio svoju misiju utemeljenu na tekstu Svetog pisma iz Izaije (Izaija 61,1-2 u Luki 4,18-19). Njegovi slušatelji su dobro bili upoznati s Knjigom proroka Izaije,

kao i s Izaijinim naglaskom na brizi za siromahe i uspostavi pravednog društva. Kad bi Izrael zanemarivao ove poticaje, njegova religiozna praksa uopće ne bi impresionirala Boga i On ne bi mario za njihove molitve (Izaija 1,11-17; 58,5-7). Izaija osuđuje one koji tlače sirotinju (Izaija 10,2), brinući se samo oko toga kako će si zgrnuti još više (Izaija 5,8); društvene vođe koji bi trebali uspostaviti pravednost, on drži najodgovornijima (Izaija 3,14 i 15). Drugi su proroci, uključujući Izaijinog suvremenika Amosa, također zahtijevali pravdu (Amos 2,6-7). Poput Izaije, Amos je tvrdio da bez djelovanja s ciljem moralne pretvorbe društva, uspostave pravednosti za zlostavljane, žrtvovanje i izvanjska religiozna izvedba je besmislena (Amos 5,21-24). Baš kao i Isusovo slušateljstvo i mi smo upoznati s ostalim relevantnim stihovima iz proročkih knjiga, npr. zauzimanje za prava potrebitih je intrinzično za naš odnos s Bogom (Jeremija 22,16); među grijesima Sodome je bilo zanemarivaje siromaha (Ezekiel 16,49), a čak i poganska kraljevstva mogu iskazivanjem milosti prema potrebitima produžiti svoj vijek trajanja (Daniel 4,27).

Isusovo slušateljstvo u sinagogi je također bilo poznato s odlomkom iz Zakona na koji je sam Izaija vjerojatno aludirao. Izaijina "sloboda zarobljenima" i "godina milosti Gospodnje" (Izaija 61,1-2) možda odražavaju biblijski nauk o Jubilejskoj godini (Levit-ski zakonik 25). Pošto je Izraelska ekonomija starog doba bila seoska ekonomija utemeljena na zemljoposjedništvu, samo oni koji su posjedovali zemlju su se mogli nadati da će zaraditi za život. Kada bi netko u starom svijetu dokazao kako se ne može uzdržavati, bio bi prodan kao rob da pokrije svoje dugove ili bi prodao svoju zemlju. Iako je Izrael imao isti sustav, za njih je Bog imao poseban plan pravde: Jednom u svakoj generaciji, svi su se dugovi poništili. To bi značilo da je svaka generacija mogla započeti iz počec-

tki i svatko bi imao jednaku priliku da počne zarađivati za život. Siromaštvo nije postalo međugeneracijski začarani krug koji je čitavo pučanstvo držalo zatočeno u trajnom stanju niže klase. Mi ne živimo kao agrarno društvo; za mnoge ljude danas, obrazovanje, računalna pismenost i drugi resursi često su važniji za zaradu nego što je posjedovanje zemlje. Ali osnovno načelo zahtijevanja pravde za naše bližnje ostaje isto.

Isus je citirao taj tekst, zato jer točno opisuje Njegovu misiju. Izaija je govorio o onome koga je Duh pomazao da bi izvršio svoje poslanje, a Isus je upravo primio to pomažanje. Duh je sišao na Isusa za Njegova krštenja (Luka 3,21-22) i zatim Ga je odveo u pustinju gdje je bio kušan (4,1) i izveo ga iz nje (4,14). Isus će služiti istoj grupi ljudi koje Izaija navodi: siromašnima, zatočenicima (Luka 13,15-16), slijepima (7,21-22) i ugnjetavanima (uključujući ostale marginalizirane grupe). Od tih grupa, Luka se posebno usredotočuje na siromahe. Isusov naglasak na brizi za potrebite koju je iskazao svojim primjerom i naučavanjem objašnjava nam zašto su prvi kršćani nakon Pedesetnice znali kako ostvariti svoje poslanje.

Učenje o dijeljenju dobara u Lukinom evanđelju

Ivan Krstitelj, koji je Isusu pripremio put, propovijedao je pokajanje kao način pripreve za dolazeće Kraljevstvo (Luka 3,3 i 8), upravo onako kako će Petar propovijedati na dan Pedesetnice (Djela 2,38). Što u praktičnom vidu uključuje to pokajanje? Kad je narod Ivanu postavio to isto pitanje, odgovorio je da osoba s dva ogrtača mora jedan dati onome tko ga nema (Luka 3,10-11). Neki od seljana koji su slušali Ivana su možda imali samo jedan ogrtač, ali mnogi su imali dva. Možete zamisliti kako su se neugodno osjećali kad se od njih zatražilo da se žrtvuju. Današnji čitatelji često tumače ovaj odlomak kao hiperbolu (retoričko pretjerivanje kako bi se nagla-

sila poanta). Zapravo, moguće je ovaj odljak čitati kao hiperbolu, ali samo ako također imamo na umu da je svrha hiperbole vizualno komuniciranje osnovne poante, a ne njezino odbacivanje jednostavnim tvrdnjom: "Ovaj odlomak je samo hiperbola!" Poanta Ivanove propovijedi je ta da trebamo brinuti za potrebe drugih, više nego za vlastite; i ako posjedujemo više od onog što nam je potrebno, moramo biti spremni to podijeliti s onima koji imaju manje od onog što trebaju.

U kulturi u kojoj ljudi napreduju pozivanjem bogataša ili drugih uglednika na proslave i objede, Isus ističe pozivanje siromašnih i nemoćnih, onih koji nisu u stanju uzvratiti poziv (Luka 14,13 i 21). Takva dobra podijeljena s potrebitima sabire mu blago na nebesima (12,33-34), takav poziv na večeru vidi veću nagradu od bilo koje vezane za ovu Zemlju. Pozovi one koji ti ne mogu uzvratiti, veli Isus, i to će ti se vratiti na Sudu (14,14). Kad je Isus poslao svoje učenike na njihovo prvo evangelizacijsko putovanje, dao im je upute da iscjeljuju bolesne, i također, da putuju jednostavno, živeći skromno, poput siromaha kojima idu služiti (Luka 9,3; 10,4). (Između 70 % i 90 % Galilejaca bili su siromašni seljaci. Ribari nisu bili bogati u punom smislu te riječi, ali su živjeli bolje od drugih Galilejaca.) Trebali su se usredotočiti na služenje, a ne na status ili plaću.

Iako je Isus pokazao veliku sućut prema potrebitima te je otvoreno prihvaćao raskajane grešnike, puno oštrije se odnosio prema ljudima koji su bili samozadovoljni svojim društvenim ili religioznim statusom. Kad sam ispunjen, često sam zadovoljan i trebam čuti oštre riječi kako bi mi se privukla pažnja. Pretpostavljam da je većina drugih ljudi, tada, kao i danas, kada život postane udoban, na isti način u opasnosti. Srećom, Isus nije štedio riječi koje su mogle protresti slušateljstvo iz zadovoljnog stanja. Pričao je o bogatom bezumniku koji je zgrtao dobra umjesto da se brine za potrebe drugih i tako si sakupljao blago na nebesima, kako je iza sebe ostavio toliko blago i otišao u pakao (Luka 12,16-21). Isus nam nije točno rekao zašto je jedan drugi bogataš otišao u pakao (Luka 16,23), ali ako je ikako dao naslutiti, bilo je to radi toga što je dopustio da Lazar na njegovom pragu umre od gladi (stih 25). Isus je ovu usporedbu uputio nekim nespasanim religioznim ljudima koji su voljeli novac (16,14). Ne mora nužno netko toliko siromašan doslovno umrijeti pred našim vratima, kako bi nas potakao na djelovanje. Naše je društvo dovoljno sofisticirano da na smrt siromašne ljude drži podalje od našeg praga; ali ako smo upoznati s takvim potrebama, ostajemo odgovorni.

Isusovo upozorenje glede brige za siromahe ne implicira da smo opravdani djelima; Biblija je jasna po tom pitanju, oprav-

Poanta Ivanove propovijedi je ta da trebamo brinuti za potrebe drugih, više nego za vlastite; i ako posjedujemo više od onog što nam je potrebno, moramo biti spremni to podijeliti s onima koji imaju manje od onog što trebaju.

dani smo isključivo vjerom. Ali poznamo toliko nominalnih kršćana, ljudi koji sebe zovu kršćanima, ali na način kako žive to nikada ne pokazuju. Za sve novozavjetne pisce, autentična vjera koja spašava, baš kao i autentično kršćansko suosjećanje, mora se očitovati na konkretne načine. Jakov upozorava da vjera koju ne slijede konkretna djela nije autentična spasonosna vjera (Jakov 2,14). Zatim tu istinu ilustrira pitanjem: "Ako su neki brat ili neka sestra goli i bez svagdašnje hrane, pa im netko od vas rekne: "Idite u miru, utoplit se i nasitite se!", a ne dadnete im ono što im je potrebno za tijelo, što to koristi? Tako je i s vjerom: ako nema djela, mrtva je u samoj sebi" (Jakov 2,15-17).

Isus u svojim propovijedima nigdje ne tvrdi da je protiv bogataša. Ne radi se o tome koliko tko ima novaca, već što radi s onim što ima. Isus je velik dio vremena proveo služeći poreznicima. Dok su ubirači poreza bili moralno i društveno marginalizirani, ekonomski baš i nisu bili na margini. Obično bi uzimali sebi dio od iznosa koji je Rim ili Herod Antipa zahtijevao od sirotinje i u tom skupljanju sredstava često bi bili brutalni. Ponekad bi tukli starije žene kako bi otkrili gdje su pobjegli njihovi sinovi koji su kasnili s plaćanjem poreza. Njihova je reputacija bila tako loša da su neki seljani u Egiptu, kada su čuli da dolaze poreznici, napustili svoje domove i izgradili čitava sela na nekom drugom mjestu. Ubirači poreza su bili oni bogataši koji su tlačili galilejske seljake kojima je Isus također služio, ali Isus je također zadobivao i poreznike. Isus je rekao da je bogatašu ući u Kraljevstvo isto kao i devi proći kroz iglene uši. (Unatoč najboljim pokušajima nekih modernih pisaca da nekako zaobiđu ovu usporedbu, iglene uši su onda imale isto značenje kao i danas; navodna vrata "iglene uši" u Jeruzalemu nisu sagrađena do Srednjeg vijeka.) Pošto su ga neki poreznici slijedili, Isus vjerojatno iznosi hiperbolu. Zakej, bogati carinik, je dao polovinu svojih dobara siromasima, i ponudio je četverostruko nadoknaditi svima koje je zakinuo (što bi vjerojatno iznosilo veličini preostale polovine; Luka 19,8).

Bogataš, Josip iz Arimateje, tražeći Pilata da mu preda Isusovo tijelo, otišao je puno dalje od mnogih bližih Isusovih učenika. Javno poistovjećivanje s nekim tko je bio

Za sve novozavjetne pisce, autentična vjera koja spašava, baš kao i autentično kršćansko suosjećanje, mora se očitovati na konkretne načine. Jakov upozorava da vjera koju ne slijede konkretna djela nije autentična spasonosna vjera.

raspet pod optužbom da je izdajnik (tvrdeći da je "Kralj židovski"), čak i za pripadnike aristokracije, bilo bi riskantno po život.

Isusovi zahtjevi za sve učenike

Također ne smijemo misliti da Isus nešto zahtijeva samo od bogataša. Često imamo običaj čitati Isusove zahtjeve kao da nas se ne tiču. Kao što je Dietrich Bonhoeffer naglasio, kad je Isus zapovijedio mladom upravitelju da sve svoje imanje da siromasima (Luka 18,22), mi više vremena provedemo objašnjavajući da se Isus obraćao isključivo mladom bogatašu umjesto da se zapitamo kakve implikacije taj odlomak ima na nas. Bonhoeffer je bio njemački teolog koji je pogubljen radi svog protivljenja Hitleru. On je Bibliju čitao jednako hrabro kako je i živio, žaleći se na to da nam teolozi prečesto pomažu da zaobiđemo Isusovo učenje umjesto da nam pomognu da ga poslušamo.

Suprotno onome što često pretpostavljamo, Isus nije samo govorio bogatom mladiću, već i svim svojim učenicima, da prodaju svoja dobra i skupe blago na nebesima (Luka 12,33). Isus nije mislio, kao što neki tvrde, da je novac zlo; već, da se ne može usporediti s vrijednošću vječne investicije koju možemo načiniti ako ga uložimo u živote drugih ljudi (Luka 16,9-13). On je obećao da će Bog ispuniti svaku našu potrebu ako najprije tražimo Kraljevstvo (12,22-32) te nas poziva da se pripremimo za to Kraljevstvo djelom ulažući svoja dobra u ono što ima vrijednost (12,33-40).

Charles Finney, evangelizator iz devetnaestog stoljeća, koji je najvjerojatnije Kristu priveo pola milijuna ljudi, jednom je u bogatoj crkvi u Bostonu propovijedao na temelju Luke 14,33. U tom odlomku Isus objašnjava kolika je cijena Kraljevstva, upozoravajući da nitko tko ne preda svu svoju imovinu ne može biti Njegov učenik (14,33). Pastor, Lyman Beecher, je završio Finneyjevu propovijed uvjeravajući svoju zajednicu da Bog od njih nikada neće tražiti da daju sve svoje imanje, već da samo treba biti "spreman" to učiniti. Finney je uzvratilo kazavši da Bog od nas može tražiti sve što želi; u trenutku svog obraćenja mi ne gubimo svu svoju imovinu, ali gubimo svoje vlasništvo nad njom. Finney je shvaćao da ako je Krist uistinu Go-

spodar našeg života, tada je i Gospodar svega što posjedujemo.

Mnogi od nas koji smo u punovremenoj službi, su poput prvih Isusovih učenika ribara (Luka 5,10-11) ostavili potencijalno unosne karijere kako bi slijedili Božji poziv i na taj smo način pokazali da Kraljevstvo cijeni više od zemaljskog blaga. No ipak nam je kadkad lakše pogledati u drugom smjeru umjesto da se suočimo s patnjom koja je izvan neposrednog djelokruga naše službe. Prema nekim statistikama, od neishranjenosti i bolesti koje se mogu spriječiti cijepljenjem, svakodnevno umire 35 000 djece, ali nama su te brojke preotupljujuće i preapstraktne, kako bi ih emotivno doživjeli. Da ovo prikazemo malo slikovitije, s pravom smo užasnuti radi ubojstva oko 3000 ljudi u Tornjevima Blizancima, u New Yorku. Ali 35 000 je deset puta više, a to je broj djece koja svakodnevno umiru. Prostorna udaljenost ne bi smjela umaniti naše suosjećanje; Pavao je poticao crkvu na jednom kraju svijeta da pomogne crkvi na drugom kraju (Rimljanima 15,26; 2 Korinćanima 8,13-14). Statistike nisu takve u našoj zemlji (SAD), ali za stotine tisuća beskućnika, uključujući odbjegle tinejdžere prisiljene na prostituciju, implikacije nisu ništa manje zaprepastavajuće. Korisna, kao i statistika, Božja riječ i naše suosjećanje s osnovnim ljudskim potrebama će nas, bolje nego ikakva statistika, pokrenuti na djelovanje, zato što je Bog u naša srca izlio svoju ljubav. Pismo nas podsjeća da je Krist za nas položio svoj život te nas pita kako možemo odbiti brigu za svoju braću i sestre u potrebi (1 Ivanova 3,16-17). Prve godine moje službe u Springfieldu, Missouri, i još više zadnje godine službe u projektima među siromašnim i drogom uništenim kućanstvima, suočili su me s licima koje nisam mogao zanemariti tako lako kao što mogu pobjeći od statistika.

Isus nas poziva da žrtvujemo svoj život radi Kraljevstva; što djelomično znači služiti Kraljevstvu tako da se brinemo za potrebe ljudi, pošto će ljudi živjeti vječno, bili oni naša braća i sestre ili ljudi za koje Bog želi da to postanu (1 Timoteju 2,4; 2 Petrova 3,9). Preko službi poput Teen Challengea ili Misije milosrđa iz Calcutte, naša djela suosjećanja također otkrivaju Krista na načine kojima će se privući ljudska pozornost prema našem Gospodaru. Neka nas Duh danas osnaži, baš kao i na prvi Pentekost, kako bi svijetu očitovao Svoje srce.

Dr. Craig S. Keener

— je profesor Novog zavjeta na Palmer Theological Seminary, u Wynnewoodu, Pennsylvania i pisac deset knjiga, od kojih su dvije dobile nagradu Christianity Today: *The IVP Bible Background Commentary: New Testament* (150 000 tiskanih primjeraka) i *A Commentary on the Gospel of Matthew* (u izdanju Eerdmansa).

Preveo Goran Punda

Odavde stići tamo: Kako u svojoj zajednici započeti službu milosrđa

HEIDI ROLLAND UNRUH I PHILIP N. OLSON

Vi vjerujete da Bog želi kroz mješavinu evangelizacije i službe milosrđa pomoći obnoviti slomljene živote i problematično susjedstvo. Želite da vaša crkva postane sredstvo koje u vašu društvenu zajednicu donosi iscjeljenje i preobražavajuću Kristovu prisutnost. Ali, pri pokušaju mobilizacije članova crkve za djelo služenja, vrlo je lako biti preplavljen potrebama i obeshrabren preprekama. Postavlja se pitanje: na kakav bi način trebali služiti? Hoće li zajednica to podržati? Gdje ćemo pronaći ljude i sredstva? Koji koraci će nas podići na viši nivo?

Djelotvorna evangelizacija službom milosrđa uključuje viziju, svrhu i planiranje. Vizija je uvjerenje da Bog poziva crkvu u određenom smjeru. Svrha ujedinjuje zajednicu oko ciljeva Kraljevstva. Planiranje donosi korake potrebne za ostvarivanje vizije. Kako će crkva slijediti ove nužne sastavnice? Niti jedna crkva koja djelotvorno želi evangelizirati svoje okruženje neće ići istim putem. Svaka zajednica započinje na drugom mjestu, ima jedinstveni sastav i karakter te služi u jedinstvenom društvenom kontekstu. Iako ne postoje jednostavni 1-2-3 koraci do službe milosrđa, postoje tri faze koje većina crkava iskusi u tom procesu, od kojih svaka faza sadrži pet akcijskih točaka. Neke točke u svakoj fazi mogu slijediti jedna za drugom; druge se pak mogu odvijati simultano. Dok budete čitali ono što slijedi, postavite si pitanja: gdje se u tom procesu nalazi moja crkva? Što su naše jake točke, a što slabosti? To će pokazati što bi trebao biti vaš sljedeći korak.

1. Faza: Polaganje temelja

Zamislite svoju crkvu kao vrt (vidi 1 Korinćanima 3). Pažljivo morate pripremiti tlo za sijanje sjemena. Služba milosrđa će izrasti na isti način, samo ako je crkva dobro pripremljena. Suočene s velikim potrebama društva, prvo što mnoge crkve čine jest da započnu program. Ali program koji je odvojen od veće svrhe koju crkva ima, može se pomaknuti iz duhovnog središta prema sekularizaciji. Služba milosrđa ako nije ukorijenjena u zdravoj zajednici koja ju podupire, malo je vjerovatno da će biti djelotvorna i da će se trajno održati. Stoga je prva faza od ključne važnosti, načiniti korak unatrag, od zadatka organiziranja socijalne službe ka usredotočenosti na identitet crkve kao tijela vjernika pozvanih da slijede Kristov primjer služenja i pružanje Božje ljubavi svijetu. Služenje crkve mora teći iz središta njene vjere. Ojačajte predanost svoje crkve službi milosrđa gradeći službu na temeljima zrelog vodstva, međuljudskih odnosa ispunjenih ljubavlju, duhovne vitalnosti i poznavanja potreba i imovine zajednice.

Pripremite tim voditelja

Najplodonosnije okruženje za službu je tim propovjednika i laičkih vođa koji dijele duhovnu strast, zajedničko predanje i teološki okvir za misiju lokalnoj zajednici te pozitivne radne odnose. C. Gene Wilkes u knjizi *Jesus on Leadership* piše: "Vodstvo počinje on-

da kada Bogom dana misija zarobi osobu." Pomozi crkvenim voditeljima da kroz poduku, mentorstvo, slijeđenje uzora i izloženost drugim službama postanu "zarobljeni". Nadvladajte svaki mogući sukob u timu voditelja uključenih u misiju. Kroz molitvu regrutirajte i njegujte ljude koji mogu povesti u nove inicijative.

Upoznajte svoju zajednicu

Ono što vaša crkva čini u službi mora izrasti iz onoga tko ste vi, uzimajući u obzir vaš jedinstveni identitet, povijest i težnje. Preispitivanje u samoj zajednici može procijeniti programe koji se trenutno odvijaju te ispitati slabosti i jake strane vaše crkve za buduće zadatke. Također može opipati bilo duhovne zrelosti, predanost službi milosrđa, otvorenosti za promjene, što će ukazati na specifične potrebe koje treba riješiti obukom. Organizirajte jednu grupu sa zadaćom skupljanja informacija o zajednici, a koje se odnose na identitet, povijest, članstvo, teologiju, programe, vodstvo, organizaciju, sredstva, duhovni život, odnose i partnerstvo. Metode studija uključuju intervjuje, usmjerenu grupnu diskusiju, i/ili razne upitnike.

Pripremite zajednicu

Neće svaki član zajednice biti spreman prihvatiti viziju evangelizacije kroz milosrđe. Pripremete teren poučavanjem i objašnjavanjem teološke osnove za evangelizaciju i socijalnu osjetljivost. To uključuje propovijedi, vjeronauk, obuku i izlete na teren preko kojih će članovi zajednice biti izloženi uzbudljivim mogućnostima. Izgradite duhovnu vitalnost i zdrave odnose u zajednici.

Procijenite kontekst društvene zajednice

Djelotvorna služba ovisi o točnim informacijama o kontekstu za odvijanje službe. Procjena društvene zajednice u žarište donosi probleme koje treba transformirati, kao i načine na koje Bog već djeluje u toj zajednici. Prvi korak je definiranje svoje društvene zajednice - bilo to specifično susjedstvo, etnička skupina ili populacija s posebnim potrebama. Upoznajte se sa njenom demografijom, kulturom, sustavom, imovinom i potrebama. Obilazite susjedstvo, prikupite podatke o stanovništvu preko službenih popisa, anketa o pojedinim domaćinstvima, intervjuja i razgovora s fokus grupama (vidi Pomagalo za istraživanje društvene zajednice). Umrežavanjem s ostalim društvenim službama i voditeljima zajednice, spriječit ćete preklapanje službi, izgradit ćete mostove razumijevanja i poštovanja te zasijati sjeme partnerstva.

Njegujte predanost prema evangelizaciji milosrđem

Velika prepreka koju treba preskočiti u mnogim crkvama je dominantno razmišljanje da crkva postoji kako bi služila potrebama svojih članova. Vođe trebaju predvoditi transformaciju prema tome da crkva postane usmjerena k misiji. To bi značilo kultiviranje mišljenja da izlaženje van crkvenih zidova najbolje izražava vjeru i na-

čin štovanja te crkve. Pobrinite se da obuka i aktivnosti pomognu prevladati rasne, klasne i obrazovne barijere, koje mogu vašu zajednicu odvajati od ostatka društva.

2. Faza: Pokreni viziju

Vizija je slika budućnosti koju je vaša crkva uz pomoć Svetog Duha pozvana ostvariti. U ovoj fazi crkva prepoznaje specifičnu viziju za službu milosrđa i organizira se kako bi ju ostvarila. Ta se vizija gradi na identitetu zajednice te iz želje da riječju i djelom podijeli Božju ljubav, da odgovori na potrebe i prilike u kontekstu društvene zajednice. Kad jednom vaša crkva dobije Duhom pomazan fokus na službu, tada možete oformiti strateški plan za akciju.

Tražite Božju viziju za službu

Načinite listu ideja za potencijalne službe. Postoji li neko posebno područje djelovanja za koje se vaša crkva osjeća pozvanom njime baviti – neprikladan smještaj, mladi koji bi mogli postati dio rizične skupine, obitelji koje primaju socijalnu pomoć ili imigranti? Gdje se nalaze praznine? Koja su vrata trenutačno otvorena? Suzite svoj fokus na jedno ili dva područja. Razvijte misijsku strategiju koja će identificirati specifične ciljeve za službu koju će crkva razviti u narednih nekoliko godina. Vidite poziva li ta vizija na započinjanje novog programa, reviziju starog ili partnerstvo s programom druge crkve ili udruge.

Podijelite viziju sa zajednicom

Jednom kada ste odredili smjer, pomozite zajednici da prihvati viziju kao svoju vlastitu. Komunicirajte viziju na jasan, kreativan i konzistentan način. Način kako se to čini uključuje: misijska izjava koja sadrži viziju; logo koji obuhvaća samu bit vaše misije; posebna događanja kao što su službe štovanja, misijske konferencije, odmor ili koncert s fokusom na evangelizaciju milosrđem; edukacijski programi kao što su vjeronaučne lekcije koje govore o temama s kojima se crkva kani suočiti u društvu i posebni gosti iz društvene zajednice ili drugih crkvenih službi koji nam mogu podijeliti svoja iskustva. Na primjer, ako se vaša crkva kani pozabaviti problemima beskućništva, planirajte posjet domovima za beskućnike ili vikend rad među njima.

Organizirajte službu

Razvijte detaljan plan (djelovanje i aktivnosti koje će služba sadržavati, sredstva i partnere koji su potrebni, način kako će biti organizirana i upravljana) kao i korake koji su potrebni kako bi se ostvarila (tko će u njoj sudjelovati, kada će započeti, kako će to utjecati na ostale crkvene zaposlenike ili sustav). Odlučite se hoće li crkva izravno upravljati ili kao zasebna neprofitna organizacija. Učite se iz najboljih primjera koji će usmjeravati vaše planiranje kako bi izbjegli otkrivanje tople vode. Kao dodatak, procijenite pomaže li ili sprječava trenutačna crkvena struktura ostvarenje plana službe.

Sakupite sredstva i partnere

Vaša interna revizija bi trebala identificirati sredstva koje crkva može ponuditi za ostvarenje programa - novac, prostor i osoblje (zaposlenici i volonteri) i svu posebnu opremu koja bi vam mogla zatrebati, a također i ono što bi mogli iskoristiti iz vanjskih izvora. Angažiranje profesionalaca poput pisaca i sakupljača donacija može biti dobra investicija. Razmislite o mogućnosti međusuradnje ili zajedničkog osoblja. Načinite sustav regrutiranja i nadgledanja volontera. Razvijte odnose s drugim grupacijama s kojima dijelite zajedničke ciljeve, a koji su identificirani prilikom procjene stanja u društvenoj zajednici. Pronađite onoga tko u društvu već radi na njegovu dobrobit i kako mu se možete priključiti.

Okupite crkvu

Regrutirajte i opremite članove crkve da se na praktičan način uključe u plan evangelizacije milosrđem. Naglašavajte činjenicu da je svaki član pozvan i opremljen za djelo službe. Miješajte statistiku, priče, biblijske stihove, načela i apele koji će zahvatiti njihova srca i pokrenuti ih na djelovanje. Pronalaženje darova Duha u vašoj zajednici je esencijalno oruđe za buđenje potencijala za služenje. Osobno pozivajte članove, u skladu sa njihovim darovima, interesima i iskustvom u životu i službi, na sudjelovanje. Ponudite jasan opis posla volontera. Obuka će volonterima pomoći da prevladaju prepreke inertnosti, neiskustva i nesigurnosti. Podučite volontere evangelizaciji kako bi s pouzdanjem mogli svjedočiti svoju vjeru.

3. Faza: Održavanje vizije

Čak i kada je program služenja otpočeo, zadatak misije još nije potpun. Kako ne bi postala samo hir u životu crkve, vizija službe zahtijeva napor kako bi se održala. Božja misija uvijek poziva crkvu, Aslanovim riječima u posljednjoj knjizi *Narnijskih kronika* C. S. Lewisa, da napreduje: "sve više i sve dublje." Baš kao što nas naš osobni poziv vodi u doživotno putovanje posvećenja, poziv crkvi u misiju je preobražavajuć proces pomoću kojeg Bog pročišćava, obrezuje i dovodi do zrelosti svoj narod, u skladu sa svojim ciljevima.

Suočite se sa strahovima i sukobima

Voditelji vizionari će se susresti s otporom prema promjeni. Pokušaj stvaranja nečeg novog će generirati zabrinutost i neslaganje. Pomozite crkvi da sagleda prednosti i nedostatke. Rad na održavanju zdrave ravnoteže između evangelizacije i štovanja, učenja i zajedništva može smanjiti nesuglasice. Na sukobe odgovorite konstruktivno i brižno, koristeći tenzije da pomognete crkvi pri ponovnoj procjeni prioriteta i paradigmi. Preporučamo vam knjigu autora Jim Herringtona, Mike Bonhema i James H. Furra, *Leading Congregational Change: A Practical Guide for the Transformational Journey (Vođenje promjena u crkvi: praktični vodič za putovanje preobrazbe)*, koja s više detalja opisuje proces preorijentacije zajednice prema misiji.

Izgradite proces trajne evaluacije

Razvijte kriterije za procjenu poduzetog. Je li služba u ostvarenju ciljeva bila uspješna? Jesu li korištena sredstva dostatna? Jesu li se njegovali odnosi između volontera i onih kojima su služili?

Obnavlja li se ljudima vjera i ima li novih obraćenika? Osluškiivanjem povratnih informacija od strane crkve, društvene zajednice i mentora, procijenite je li vaša služba cjelovita, djelotvorna i vjerna svom pozivu. Odajte priznanje svojoj crkvi na dobrom poslu učinjenom u Isusovo ime (2 Korinćanima 9,12). Planirajte održavanje posebnog godišnjeg bogoslužja na kojem ćete proslaviti Boga za plodove službe milosrđa.

Podignite nove vođe

Izbjegnite iscrpljenost pronalaženjem i obučavanjem novih vođa. Uložite u nadolazeću generaciju radeći s mladima, usmjeravajući ih na razmišljanje koje je usmjereno misiji. Njeguajte odnose sa sadašnjim i potencijalnim vodstvom.

Održavajte viziju svježom

Kontinuirano prilagođavajte prioritete i projekte u svjetlu crkvenog i društvenog konteksta, istovremeno osnažujući jezgru misije. Pomozite onima koji sudjeluju da služenje povežu s vjerom dajući im prigode za duhovnu refleksiju i odmor. Nastavite s povezivanjem službi kroz molitvu i stalno traženje pomazanja Svetog Duha. Spriječite eroziju vizije tako da vaše vodstvo i glavni suradnici prihvate misiju u vaše crkve.

Nastavite rasti

Potražite na koji način svoju službu možete podići na drugu razinu. Ako vaša crkva podržava pučku kuhinju, možda bi to moglo evoluirati u školu za kuhare koja bi pripremala ljude za taj posao. Program za učenike bi mogao dovesti do partnerskog odnosa s javnim školama. Služba među imigrantima bi mogla inicirati kampanju glede imigrantske politike. Također, nastavite rasti u svojim odnosima i duhovnom planu. Proširujte mogućnosti da oni kojima služite upoznaju Božju ljubav, kroz npr. biblijska proučavanja, molitvene susrete i evangelizaciju kroz prijateljstvo. Povežite se s ostalim crkvama i paracrkvanim organizacijama koje imaju kompatibilnu viziju kako bi primili savjet, stručno mišljenje i ohrabrenje.

Zaključak

Počnite, ako treba i po malo, ali počnite. Nemojte čekati započeti sa služenjem, dok crkva potpuno ne prihvati viziju. Jedan pastor je savjetovao da ako u crkvi želite zapaliti vatru, "akcija je kisik". Pomolite se i krenite. U tom procesu vaša crkva može dati životnu riječ baš nekome tko treba osjetiti Božje milosrđe. U Kristu je svaka crkva određena da donese trajne plodove (Ivan 15,16). Neka bi to obećanje održalo vašu crkvu dok korača na putu službe milosrđa.

Heidi Rolland Unruh

je bivša pomoćnica ravnatelja Projekta za razvoj crkava, društva i vodstva pri Eastern University u St. Davidsu, Pennsylvania i bivša politička analitičarka specijalizirana za pitanja zdravstva i službe društvenoj zajednici bazirane na vjeri, povezane s udrugom Evangelical for Social Action (Evandeoski kršćani u socijalnoj službi). Koautor je knjige *Churches That Make a Difference: Reaching Your Community With Good News and Good Works* (Baker Books, 2002), s Ronald J. Siderom i Philip N. Olsonom. Sa surugom Jimom vodi Faith Mennonite Church u Hutchinsonu, država Kansas.

Philip N. Olson

je bivši podpredsjednik za crkvene odnose pri Evangelicals for Social Action i direktor Network 9:35, službe koja pomaže povezivanje crkava i organizacija. Živi u Wynnewoodu, država Pennsylvania.

Preveo i prilagodio Goran Punda

Pomagalo za istraživanje društvene zajednice

Metode koje možete koristiti kako bi u cilju pripreme za služenje što bolje upoznali svoju društvenu zajednicu:

PODACI IZ POPISA STANOVNIŠTVA i istalih dostupnih izvješća daju zdrave demografske informacije i prate promjene trendova. Druge vrste studija društva mogu se pronaći na lokalnom sveučilištu, u školama, komorama ili drugim crkvama.

KARTE: nabavite detaljnu kartu područja. Ispunite ju simbolima gdje se nalaze glavni čimbenici društvenog života: vlasnici zemljišta, najmodavci, napuštene zgrade, poslovne organizacije, škole, neprofitne udruge, državne službe (poštanski uredi, policijske postaje, centri za socijalnu skrb), mjesta koja posjećuju mladi, crkve itd. Obojajte simbole koji predstavljaju ključne procjene, potrebe i potencijalne partnere.

ANKETE: Koristite pisane ili usmene upitnike i pitajte lokalno stanovništvo koje su potrebe, problemi ili procjene. Najbolje je da ankete provode članovi crkve idući od vrata do vrata. Ako članovi crkve nisu iz tog dijela grada, spojite svakog člana s nekim tko poznaje ljude u susjedstvu.

INTERVJU: Intervjuirajte lokalne vođe društvene zajednice ili poznavatelje prilika (vijećnike kvartova, poslovne ljude, druge pastore i starosjedioce). Pitajte ih za njihova iskustva te kako oni doživljavaju zajednicu, a kako vašu crkvu. Pitajte ih kako crkve mogu doprinijeti dobrobiti društva.

DRUŠTVENE INFORMATIVNE TRIBINE: Pozovite pobrane stručnjake za društvena zbivanja - ravnatelja škole, predstavnika gradskih vlasti, policijskog djelatnika, poslovnog čovjeka i predstavnika udruge stanara - na sastanak u crkvi. Neka svaka osoba ukratko predstavi svoje viđenje društva i odgovori na pitanja. U to uključite članove crkve koji žive ili rade u toj zajednici, posebno one koji su zaposleni u zdravstvu ili školstvu.

FOKUS GRUPE: Saberite grupu stanovnika lokalne zajednice kako bi oni podijelili svoje uvide. Grupe mogu ili reflektirati različitosti društvene zajednice ili dijeliti ključna zajednička obilježja (poput starijih ljudi ili roditelja tinejdžera). Započnite postavljanjem širokog raspona pitanja o mišljenju ljudi i stvarima koje primjećuju u društvenom životu. Kako će se vizija vaše službe sužavati, fokus grupe će također odgovarati na specifična pitanja (poput kakvu vrstu služenja trebaju stariji građani ili koji je razlog što lokalne tinejdžerice u velikom broju ostaju trudne).

PROMATRANJE: Šetnjom ili autom provodite redovna promatranja. Kupujte, objedujte i koristite javni prijevoz u lokalnoj društvenoj zajednici; posjećujte javna okupljališta poput parkova, knjižnica i ureda za socijalnu skrb. Posjećujte javna događanja kao što su nogometne utakmice lokalnih klubova ili sastanci mjesnih odbora, volontirajte u nevladinim udrugama.

Prilagođeno iz Ronald J. Sider, Philip N. Olson i Heidi Rolland Unruh, *Churches That Make a Difference: Reaching Your Community With Good News and Good Works* (Grand Rapids: Baker Books, 2002), str 263.

Budite Barnaba, nasljedujte Pavla, obučavajte Timoteja

PAUL R. MARTIN

U svijetu rastućeg nezadovoljstva ne bismo trebali biti iznenađeni činjenicom da dolazi do ponovnog promišljanja dinamike odnosa u razvoju službe. Riječi poput mentor, male grupe, zajedništvo i međusobna odgovornost služe tome da impresioniraju slušatelja, naglašavajući tako simptomatične probleme koje nastaju radi manjka smislenih odnosa. Služba zahtijeva otvorene odnose pune povjerenja. Kada su prekriveni velom tajnovitosti, neprikladni osjećaji, ponašanje ili stavovi imaju tendenciju rasta. Nažalost, više nego što želimo priznati, takve stvari duhovno i emocionalno osakaćuju Božje slugе.

Možda će “poznavati i biti poznat” biti pravovremeni poziv svim vođama u Božjoj crkvi. Isus je imao tri prijatelja iz najužeg kruga. Apostol Pavao je kroz čitavu knjigu Djela apostolskih imao svoje vjerne sudrugove u službi. John Wesley je imao Sveti klub, gdje su se postavljala malo dublja pitanja od: “Koliko krugova možeš istraživati?”, ili “Koji ti je osobni rekord?”

Ponekad se pitam, zna li itko tko sam ja, moje osjećaje, moje borbe, moje padove?

Neki pastori misle kako imaju odnos podložnosti i odgovornosti na daljinu. Ali zapravo, u većini slučajeva, ono što su spremni podijeliti je već svima poznato. Neki očekuju da će im javno služenje pružiti zaštitu; drugi se priključuju manjim grupama.

Međusobnu odgovornost ne jamči niti jedan oblik odnosa pošto odnos sam po sebi nema mogućnost učiniti nas odgovornima. Mi se sami moramo učiniti odgovornima. Ako se svojevoljno ne podložimo jedni drugima, ostaje opasnost dvostrukog života. Transparentnost, otvorenost, iskrenost i slično nikada ne mogu biti nametnuti; one dolaze iz osjećaja Božjeg straha.

U vremenima kada broj kršćanskih službenika drastično opada, ponovno ostvarivanje osnovnih odnosa u službi može pomoći preokrenuti ovaj trend. U knjizi Djela apostolskih, na površinu izbijaju najmanje tri ključna modela službe. Možda će kroz molitvom popraćenu primjenu tih primjera i introspekciju vlastite službe i odnosa, Sveti Duh rasvijetliti naše vlastito stanje. Buduće žrtve među kršćanskim vođama, milošću Božjom mogu biti spriječene.

Budite Barnaba

Možemo se upitati bi li Pavao uspio bez Barnabe. Prašina s damašćanskog puta je još uvijek mogla biti na Pavlovim sandalama. Strah od Pavlovih prijatelja ubojstvima prema pripadnicima Puta je još uvijek bio stvaran kad je Barnaba doveo Pavla apostolima i jamčio za istinitost njegovog svjedočanstva (Djela 9,26-27). Barnaba to nije trebao napraviti, ali djelo ohrabrenja je načinilo neophodnu poveznicu između Pavla i ostvarenja njegovog poziva. Nekoliko godina kasnije, poticaj Svetog Duha je ponukao Barnabu da potraži Pavla (Djela 11,25). Nema sumnje da je većina zaboravila događaj s puta u Damask, ali ne i Barnaba.

Barnaba, u skladu sa svojim imenom, je uvijek tražio da ohrabri nekoga u službi. Crkva je za značajne zadatke službe previdjela i zaobišla šatorara iz Tarza. Ali Barnaba nije zaboravio. Zbog Barnabinog utjecaja, antiohijska je crkva pronašla mjesta za Pavla i pomogla mu da razvije

čvrste odnose i respektabilnu učiteljsku službu (Djela 11,26; 13,1-2). To nije bio jedini put kad je Barnaba preuzeo takvu inicijativu. Sjećate li se Ivana Marka (Djela 15,37)? Bez obzira na prtljagu prošlosti, Barnaba je bio tamo.

Koliko propovjednika treba suvremene Barnabe da im pridu i pruže priliku za službu? Koliko Božjih slugu zbog svog neuspjeha utučeno sjedi sa strane? Njihova crkva nije narasla. Nemaju dovoljnu podršku da ostanu u službi. Njihov program je doživio katastrofu. Brak ili obiteljski odnosi se raspadaju. Gdje su brat ili sestra nalik Barnabi iz prvog stoljeća da potraže zaboravljene, da vjeruje u njihov božanski poziv i da se nadaju najboljem?

Dvadeset i prvo stoljeće treba veći broj službenika koji razmišljaju poput Barnabe. Napuštanje Božjeg poziva je poprimilo obilježje pandemije. Budite Barnaba. U sjeni uspješnih kriju se tihi patnici. Budite Barnaba. Pred nama leži izazov. Pretražite krajolik da pronađete neprimjećene, one koje su zaobišli i odbacili. Budite Barnaba. Potražite nekog tko je doživio neuspjeh i obeshrabrenje. Budite Barnaba. Zadržavanje naših propovjednika u službi će zasigurno preokrenuti trend opadanja broja onih koji su pozvani u službu.

Nasljedujte Pavla

Danas se puno govori o mentorstvu. Sociološka stvarnost u dvadeset i prvom stoljeću je bez sumnje povećala potrebu za njim. Slom obitelji gdje sinovi i kćeri imaju daleki ili nikakav odnos sa svojim očevima zacijelo negativno utječe na razvoj vodstva. U prošlosti su sinovi radili zajedno s očevima učeći se na taj način, ne samo radnim vještinama, već i ponašanjem i vrednotama. Gdje sa danas to događa? Među studentima koji u učionicama uče teorije? Stvarni se život razlikuje od laboratorijskih teorija. Obrazovanje samo po sebi ne priprema nikoga za život. Kao što avion ima dva krila, teorija mora biti uravnotežena praktičnom primjenom.

Razmislite o broju novozavjetnih osoba na koje je apostol Pavao utjecao. Je li se to za Tita, Onezima, Luku i Silu događalo u klasičnoj učionici? Vjerojatno nije. Prije će biti da su temeljno obrazovanje Svetog pisma primili prilikom djelovanja apostolskog tima koji je služio iz grada u grad. Tko je Pavao dvadeset i prvog stoljeća kojeg vi nasljedujete? Istraživanja nam kazuju da mentorstvo ostvareno kroz uobičajeni program ne daje najbolje rezultate. Najbolje uspijeva ona vrst mentorstva gdje ga onaj koji želi izgradnju i oblikovanje sam traži.

“Želiš li biti moj mentor?”, vjerojatno nije ispravno pitanje. Mentorstvo počinje dok gledamo, slušamo, služimo, pratimo, učimo, čitamo, skupljamo, oponašamo.

U Elizejevo vrijeme taj je proces započeo dok su: “Tako pošla obojica” (2 Kraljevima 2,6). “Života mi Jahvina i tvoga: ja te neću ostaviti”, opisuje Elizejevu odlučnost da slijedi Iliju.

Svaki propovjednik treba nasljedovati nekoga tko u nekom području života ili službe pokazuje izvrsnost. Zahvaljujući tehnologiji dvadeset i prvog stoljeća i mogućnošću putovanja, pomoću tiskanih medija, klasičnih i modernih, te kazeta, interaktivnih CD-a, interneta, konferencija i raznih mreža, čitav svijet nam je pristu-

Koliko propovjednika treba suvremene Barnabe da im priđu i pruže priliku za službu? Koliko Božjih slugu zbog svog neuspjeha utučeno sjedi sa strane? Njihova crkva nije narasla. Nemaju dovoljnu podršku da osta-

nu u službi. Njihov program je doživio katastrofu. Brak ili obiteljski odnosi se raspadaju. Gdje su brat ili sestra nalik Barnabi iz prvog stoljeća da potraže zaboravljene, da vjeruje u njihov božanski poziv i da se nadaju najboljem?

Kvalitetno obučeni službenici imaju potencijal za dugovječniju službu, baš kao što dobro trenirani maratonci imaju bolju šansu da završe utrku. Obučite Timoteja. Kao dodatak, proces i disciplina obučavanja nekoga

može imati pozitivan efekt na onoga koji obučava kroz ponovno naglašavanje istine. To donosi međusobnu odgovornost i u službu unosi radost.

pačan. To svakom službeniku ili službenici gdje god bili, omogućava da se poveže s bilo kojim kršćanskim vođom.

Mentorstvo nije nešto što netko radi nekome, to je rezultat marljivog nasljedovanja nečijeg života i službe. Dakle, slijedite Pavla. Pogledajte naokolo. Zapazite nekoga koga poštujete. U molitvi zatražite Gospoda da vas dovede pod utjecaj nekoga tko može izgrađujuće utjecati na vaš život. Nasljedovati Pavla nije aktivnost rezervirana samo za mlađe propovjednike. Svatko tko želi učiti čitav život može profitirati. Nasljedujte Pavla. Možda se stupanj osipanja službenika može normalizirati.

Obučavajte Timoteja

Treći ključ u razvoju odnosa u službi koju nalazimo u Novom zavjetu je utjelovljen u obučavanju. Kad, kao propovjednik, pronađete voljnog motiviranog kršćanina, ne štedite vrijeme ni energiju da bi ga obučavali. Obučavanje je kružna aktivnost koja uključuje instrukciju, implementaciju, promatranje i ocjenjivanje. U ovakvom modelu, učenje/instrukcija je samo jedna komponenta u procesu obuke. Obuka stvara daljnju prigodu za implementaciju i promatranje zajedno s ocjenjivanjem, nakon kojeg prema potrebi slijedi daljnja poduka, tako trajno nastavljajući proces.

Za današnje propovjednike je obuka s ciljem itekako potrebna. Vještine se trebaju naučiti, sposobnosti usavršiti. Mnogi mladi Timoteji očajnički trebaju povećati djelotvornost. Oni trebaju kvalitetnu obuku. Dok primarni rezultat može biti taj da je mladi propovjednik obučan i puno efektivniji, kao nusprodukt ove aktivnosti se događa još nekoliko stvari. Onaj koji obučava, također žanje blagodati. Dok učitelj poučava načela, ona u njegovom umu i srcu bivaju naglašavana i na taj način u njemu osnažuju vjeru i odlučnost. Kao dodatak, određena doza odgovornosti se javlja u životu onoga koji poučava: "da sam ne budem odbačen pošto sam drugima propovijedao" (1 Korinćanima 9,27). Nadalje, kada energija koja je uložena u obuku biva vidljiva u djelotvornosti učenika u Božjoj službi, iz učiteljevog srca izvire radost. Vremesni apostol Ivan je obraćajući se svom prijatelju Gaju kazao: "Nemam veće radosti nego kad čujem da moja djeca žive čestito" (3 Ivanova 4).

Kvalitetno obučeni službenici imaju potencijal za dugovječniju službu, baš kao što dobro trenirani maratonci imaju bolju šansu da završe utrku. Obučite Timoteja. Kao dodatak, proces i disciplina obučavanja nekoga može imati pozitivan efekt na onoga koji obučava kroz ponovno naglašavanje istine. To donosi međusobnu odgovornost i u službu unosi radost.

Zaključak

Kad bi svaki propovjednik težio da bude Barnaba, nasljedovao Pavla i obučavao Timoteja, mnogi službenici na margini ili u publici bi mogli postati aktivni u svojim zadaćama. U potrazi za prije-

ko potrebnim mentorstvom, propovjednici, kao doživotni učenici, bi na duge staze bili bolje pripremljeni. Kada mladi propovjednik prolazi proces mentorstva, on postaje efektivniji u djelu službe. I oni koji se uključuju u obuku će biti dodatno ohrabreni i sigurni u "nagradu višnjeg poziva u Kristu Isusu" (Filipljanima 3,14). Više službenika, koji su bolje obučeni, na duge će staze, imati dubok pozitivan utjecaj na trend opadanja broja Božjih slugu. Budite Barnaba, nasljedujte Pavla i obučavajte Timoteja.

Paul L. Martin

— je bivši glavni pastor First Assembly of God u Rockfordu, Illinois i bivši superintendent Assemblies of God zadužen za državu Illinois.

Preveo Goran Punda

Upitnik za potencijalne mentore

Možda se pitate jeste li pozvani da služite kao nečiji mentor. Odgovori na ova pitanja će vam pomoći da procijenite jeste li za to podesni:

1. Jeste li strpljiva osoba? Sagledavate li stvari u cjelosti?
2. Koje je vaše područje kompetentnosti? Kakve su vam kvalifikacije i koje je područje vaša specijalnost?
3. Kakva je vaša međuljudska komunikacija? Jesu li vaši odnosi uglavnom zdravi?
4. Jeste li osoba usmjerena na proces? Jeste li sposobni ostati s ljudima za čitavo vrijeme njihova razvoja?
5. Jeste li spremni na rizike?
6. Jeste li spremni prihvatiti odgovornost da pomognete u nečijem rastu?
7. Je li vaš karakter vrijedan toga da ga drugi nasljeduju? Bi li Bog odobrio da netko usvoji vaše ponašanje, stavove, vrednote, jezik i manire?
8. Jeste li spremni odvojiti vrijeme za drugoga?
9. Postoji li kakav grijeh ili nezdrava situacija s kojom se još niste suočili, a koja bi mogla upropastiti vaš odnos s drugom osobom?
10. Jeste li zaključili pitanje Isusovog gospodstva nad vašim životom? Jeste li u temelju predani štovanju Boga u svakom području?

Prilagođeno iz knjige *As Iron Sharpens Iron*, autori Howard i William Hendricks (Moody Press, 1995). Korišteno s dopuštenjem.

Milosrđe ukorijenjeno u evanđelju koje preobražava

BYRON D. KLAUS

Realnost ljudskih tragedija današnjice ne može se zaobići odbijanjem priznanja njihova značajnog utjecaja na veći dio svijeta. Statistike su predviđale da će do 2005. šesnaest milijuna djece u Africi postati siročad zbog side. Negdje oko 35 tisuća djece umire dnevno od bolesti koje se mogu spriječiti, uglavnom zbog nedostatka čiste pitke vode i zdravstva. Masovna seksualna industrija vrebira siromašne nerazvijenih zemalja gdje roditelji prodaju svoju djecu u prostituciju kako bi i sami mogli opstati. Srce nam se slamalo zbog predviđanja da će do sljedeće godine milijuni ljudi u Etiopiji umrijeti od gladi, no ipak naš odaziv kao Duhom ispunjenih kršćana zahtijeva više od sućuti ili čak empatije. Izazov biblijski ukorijenjenoga i značajnoga odaziva zahtijeva iskrenu i duboku svjesnost o našoj pentekostnoj povijesti te našeg mjesta u širem okviru svjetskoga kršćanstva.

NAŠ POVIJESNI FOKUS

Assemblies of God su se od svoga osnutka obvezale na "najveću evangelizaciju koju je svijet ikada vidio". Bili smo motivirani riječima "Dok je dan, treba da radimo djela onoga koji me (nas) posla. Dolazi noć, kad nitko ne može raditi" (Ivan 9,4), zato jer vjerujemo u skori dolazak Isusa Krista. Osnajivanje krštenjem u Duhu Svetome i vjerovanje da će Isus Krist uskoro doći povijesno su motivirali Assemblies of God za misiju i osnivanje domaćih crkava.

Rani su pentekostni vjernici jasno isticali tu fokusnu točku. Godine 1920. J. Roswell Flower napisao je u časopisu *Pentecostal Evangel*, "Pentekostno je poslanje svjedočiti, *svjedočiti*, SVJEDOČITI. ... Tako je lako okrenuti se poslu koji je sam po sebi vrlo dobar, ali ne ispunjava *pentekostni standard*".

Alice Luce, rani misijski strateg Assemblies of God, sažima pentekostnu fokusnu točku: "Kad idemo i propovijedamo cjelovito evanđelje, očekujemo li iskustvo poput iskustva denominacijskih misionara ili trebamo tražiti znake koje treba slijediti".¹

Sasvim je jasno da su naponi pentekostalaca za zahvaćanjem svijeta bili usredotočeni na evangelizaciju koja utemeljuje crkve u sili Duha Svetoga. Razumljivo je zašto je ta usredotočenost bila toliko teška. Devetnaesto je stoljeće bilo ono koje povjesničari nazivaju "kršćansko stoljeće". U devetnaestom je stoljeću suvremeni misijski pokret doživio svoj zamah i procvat. Međutim, ovo veliko misijsko nastojanje raslo je u kontekstu svjetskih kolonijalnih carstava. Središnji dio globalnih misijskih napora bilo je "prosvjećivanje" ljudi kao dio procesa "kristijanizacije". Stoga je izgradnja škola i bolnica bila sastavni dio misijskih nastojanja devetnaestoga stoljeća.

Kad je Luce iznijela svoje stajalište o tome što treba očekivati od propovijedanja "cjelovitog evanđelja", jasno je govorila o zamjenskoj strategiji "prosvjećivanja i strukturne izgradnje" iz devetnaestoga stoljeća za oslanjanje na silu Duha Svetoga sa znacima i čudesima kako bismo mogli ispuniti zadatak. Pentekostalci su utvrdili "radikalnu strategiju" za misijska nastojanja koju je "kršćansko stoljeće" minimaliziralo. Pokojni J. Philip Hogan naglašavao je osnivanje domaćih crkava: "U ovo vrijeme iskustvo nas uči da je crkva kraj-

nje i uistinu uspješno tijelo evangeliziranja svijeta. Poslanje i odgovornost za evangelizaciju svijeta počiva izravno na ramenima crkve. Svaki izdatak koji nema krajnji cilj izgrađivanje crkve koja svjedoči ne može poslužiti Božjoj najboljoj svrsi za ovo vrijeme".²

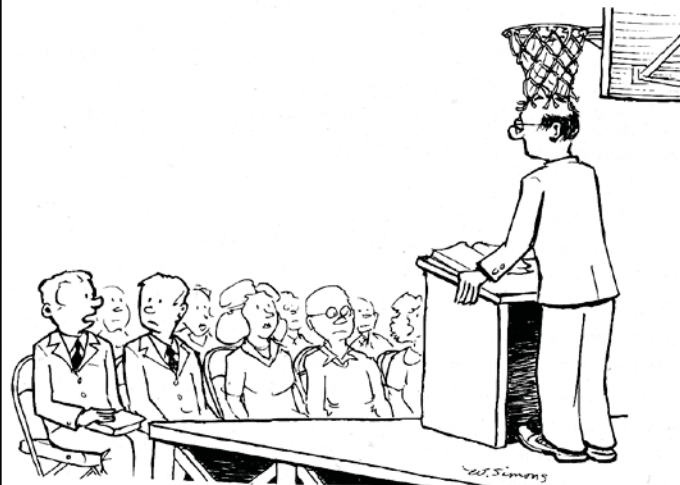
Ova Hoganova tvrdnja sažima stajalište koje ne samo da je proizišlo iz suverenog djelovanja Božjega Duha, već također iz šireg okvira američkoga kršćanstva. Kasno devetnaesto stoljeće bilo je razdoblje u kojem je europska vjerska misao prodrila u crkvu u Sjedinjenim Američkim Državama. Vodile su se modernističke/fundamentalističke rasprave. Ključna kršćanska vjerovanja kao što je autoritet Svetog pisma, djevičansko začeće, Kristova božanskost, nadomjesna žrtva te Kristovo uskrsnuće bila su potkopana utjecajem europske znanosti. Kao rezultat tih rasprava naznačena je razlika između kršćana koji su se htjeli fokusirati na zadobivanje duša i onih koji su afirmirali društveno evanđelje koje je smatralo društvene promjene i reforme središtima napora u kršćanskome služenju. Nastao je velik razdor u američkom kršćanstvu, a prijelomna je točka u Scopesovu majmunskom sudskom procesu (Scopes Monkey Trial) koji se 1925. odvijao u Tennesseeju. Modernističko/liberalno stajalište zastupao je u obrani odvjetnik Clarence Darrow, koji se zauzimao za naučavanje o evoluciji u javnim školama. Fundamentalističko stajalište zastupao je William Jennings Bryan, populist iz Nebraske, a njegovo je izlaganje u sudnici sličilo evangelizacijskim sastancima Billyja Sundayja. Sva je pozornost naroda bila prikovana uz to suđenje jer je ono poosobljavalo vjersku odanost naroda i isticalo evangelizaciju naspram dihotomije društveno poduzetnog evanđelja kao jedinstvenog američkog iskustva. To je suđenje još jače naglasilo razlike u razmišljanju unutar američkoga kršćanstva. Tek je 1947. Carl F. H. Henry svojom knjigom *The Uneasy Conscience of Modern Fundamentalism (Nemirna savjest suvremenog fundamentalizma)* izazvao biblijski ukorijenjene kršćane da ponovno uzmu u obzir najširu primjenu evanđelja.

ISKRENA PROCJENA

Što znači ova kratka povijesna lekcija za Assemblies of God i pentekostnu crkvu u cjelini? Prvo, moramo priznati da je naš misijski fokus bio iskovan tijekom popravljivanja koje je Bog suvereno dao Crkvi. "Radikalna strategija" koja se oslanja na silu Duha Svetoga neophodna je za pojačanje globalne evangelizacije. Dvadeseto je stoljeće potvrdilo ono što bi povjesničari svakako nazvali "pentekostno stoljeće". Godine 1990. samo pet posto kršćana u svijetu nije bilo iz zapadnih zemalja. Danas oko dvije trećine kršćana u svijetu nisu iz zapadnih zemalja.³ Po svim je procjenama pentekostna strategija o kojoj je govorila Alice Luce bila djelotvorna.

Moramo također priznati da je naša pentekostna "radikalna strategija" bila iskovana usred velike rasprave koja se vodila u američkom kršćanstvu dok je pentekostni pokret bio u povojima. Modernističko-fundamentalističke rasprave rezultirale su rascjepom između strategije evangeliziranja i društvenog djelovanja. Budući da smo u nauku bili odani pravovjernom kršćanstvu, razumljivo je

Wendell Simons © 2001. Korišteno s dopuštenjem.

Čini se da nam treba ili viši koš, ili niži pastor.

da su Assemblies of God željele staviti naglasak na prioritet zdrave nauke i usredotočiti se na spasenje ljudi kroz Duhom osnaženu evangelizaciju.

Međutim, bilo bi povijesno netočno reći da oni koji su posvećeni evangeliziranju svijeta nemaju dovoljno sućuti prema zarobljenima tragedijama siromaštva i nepravde. Nakon Američkoga građanskog rata uslijedila je velika promjena ruralnog u urbano društvo. Masovno useljavanje iz Zapadne i Sjeverne Europe te industrijalizacija uzrokovalo je teške urbane stvarnosti. Slijedeći uzor Vojske spasa iz Engleske organizacije za evangeliziranje pohrlile su u sirotinjske četvrti američkih gradova i pružale pomoć mnogobrojnim ljudima u potrebi. Bili su izgrađeni domovi kako bi se pomoglo alkoholičarima, prostitutkama i bolesnima od tuberkuloze. Nedjeljne škole koje su skrbile za djecu čiji su roditelji radili u tvornicama sedam dana tjedno, bile su važan stabilizirajući čimbenik u tom razdoblju.⁴

Čovjek koji je među prvima utjecao na Assemblies of God bio je A. B. Simpson i njegova Kršćanska i misijska alijansa (Christian and Missionary Alliance). Ne samo da je svojom porukom o četverostrukom evandelju Simpson utjecao na pentekostalce, već je također jasno istaknuo vezu između snažnog evangeliziranja, potvrđivanja božanskog ozdravljanja i skorog dolaska Isusa Krista. Prema Simpsonu, biblijski su temelji nužno povezani s brigom za društvene potrebe masa koje je susretao u velikim gradovima na istoku SAD-a. Simpson je 1893. iznio svoj jedinstveni spoj evangelizacije i "službi milosrđa" rekavši: "Ima mjesta ne samo za štovanje Boga, naučavanje svete istine i evangeliziranja izgubljenih, već također i za svaku fazu praktičnog čovjekoljublja i korisnosti. To može biti u savršenom skladu s jednostavnom gorljivošću i dostojanstvom Božje crkve, ustrajan rad s masama u prošlosti te vidljiva dobrodošlica grješnika iz svih staleža; služba ozdravljanja bolesnih i napaćenih učinjena u ime Isusa, sveobuhvatna skrb za bolesne, radionice za nezaposlene, domovi za siročad, utočišta za bespomoćne, pribježišta za pijane i bespomoćne. Nema rada koji može više proslaviti Oca od crkve koja obuhvaća takve sadržaje i cjelovitost."⁵

Rani su pentekostalci primjerom dokazivali prioritete A. B. Simpsona u služenju. Među prvim pentekostnim misionarima bile su mnoge žene pozvane u misiju u žaru Pokreta svetosti potkraj devetnaestoga stoljeća. Minnie Abrams, jedna od njih, služila je u Indiji. Njezin ju je doživljaj krštenja u Duhu Svetome naveo da napiše brošuru *Krštenje Duhom Svetim i vatrom*, koja je doprinijela prihvaćanju učenja o Duhu Svetome u Čileu. Abrams je sve

Simpson je 1893. iznio svoj jedinstveni spoj evangelizacije i "službi milosrđa" rekavši: "Ima mjesta ne samo za štovanje Boga, naučavanje svete istine i evangeliziranja izgubljenih, već također i za svaku fazu praktičnog čovjekoljublja i korisnosti. To može biti u savršenom skladu s jednostavnom gorljivošću i dostojanstvom Božje crkve, ustrajan rad s masama u prošlosti te vidljiva dobrodošlica grješnika iz svih staleža; služba ozdravljanja bolesnih i napaćenih učinjena u ime Isusa, sveobuhvatna skrb za bolesne, radionice za nezaposlene, domovi za siročad, utočišta za bespomoćne, pribježišta za pijane i bespomoćne."

do svoje smrti spajala službu udovicama i siročadi s evangelizacijom nedostupnih skupina.

Lillian Trasher je od svoje mladosti služila u Egiptu među udovicama i siročadi. U svojoj gotovo pedesetogodišnjoj službi u Assiut sirotištu bila je posvećena zadobivanju izgubljenih i milosrdnom služenju tisućama. Florence Steidal je skrbila za gubavce u Liberiji. Spojivši evangelizaciju, milosrđe i službe za jačanje ekonomije Steidel je uspostavila jednu od najdjelotvornijih službi milosrđa u povijesti Assemblies of God. Rad Georgea i Carrie Judd Montgomery obuhvaćao je službe ozdravljanja, evangelizaciju, služenje siročadi te utočište za djevojčice.⁶ Noviji primjeri zbrinjavanja duše i tijela potvrđeni su u nastojanjima Marka i Huldah Buntain u Kalkuti te u značajnom utjecaju latinoameričke organizacije ChildCare (Skrb za djecu) koju su utemeljili John i Lois Bueno.

Međutim, još uvijek ostaje pitanje o tome gdje treba biti naglasak Assemblies of God. Naša povijesna posvećenost evangeliziranju svijeta oduvijek je bila globalno točno u središtu služenja. Ipak, postoje očiti primjeri pentekostalaca koji paze da ne budu zahvaćeni povijesnom američkom dihotomijom između evangelizacije i društvene skrbi. Takvo otvoreno priznanje mora uzeti u obzir goleme globalne izazove koji nas čekaju već u sljedećem desetljeću.

Suvereni Gospodar žetve stvorio je snažan korektiv za misionarski pokret devetnaestoga stoljeća raspirivši pentekostno probuđenje, koje je dovelo do neviđenoga razvoja kršćanstva u dvadesetom stoljeću. S obzirom na glad, epidemiju SIDE, ekonomske metode, ratove i nasilja, što bi Gospodar žetve mogao reći pentekostnoj crkvi kako bi nastavila služiti s još većom djelotvornošću?

Osnaživanje koje dolazi od krštenja u Duhu Svetome je uistinu jedini izvor nade i mogućnosti za značajan život mnogima u nezapadnim zemljama svijeta. Trebamo pažljivo slušati pentekostnu braću i sestre čije je razumijevanje snage koja se nalazi u krštenju u Duhu Svetome bilo usavršeno usred tragedije, siromaštva, nepravde i življenja na marginama. Eldin Villafañe, učenjak Assemblies of God iz Puerta Rica, govori sažeto: "Krštenje u Duhu Svetome s pravom se može smatrati osnaživanjem za službu koje duboko utječe na vjernika dajući mu/joj nevjerovatnu odvažnost, pojačani osjećaj za osobnu svetost i novi pristup vrednovanja sebe i osobne sile. Pentekostna crkva ima duhovno sredstvo za suočavanje s duhovnim silama tijekom duhovne borbe. Ako je cilj krštenja u Duhu trajna misija Mesije, tada je izazov za pentekostalce shvatiti širu proročku i božansku ulogu krštenja u Duhu Svetome."⁷ Jednostavno rečeno, Villafañe tvrdi da se možemo osloniti na sna-

Crkva vodi u rješavanju društvenih problema

TEMPLO CALVARIO, SANTA ANA KALIFORNIJA

Možda nijedna druga crkva u južnoj Kaliforniji ne daje toliko hrane kao Templo Calvario u Santa Ani, gradu u kojem su Latinoamerikanci u većini koji služi kao ulaz za imigrante iz Meksika i juga.

“Mi smo gradska crkva i vrlo smo uključeni u rješavanje problema kao što su prenapučenost i visoka stopa iseljavanja”, kaže pomoćni pastor Lee De Leon. Santa Ana je, kaže on, najnaseljeniji grad u Kaliforniji i ima jednu od najvećih stopa iseljavanja u zemlji.

Crkvena služba predvodnica u dosezanju ljudi je *Obras de Amor* (Djela ljubavi) koja distribuira tone hrane i drugih namirnica kroz interdenominacijsku distribucijsku mrežu od 50, 60 crkava nazvanu Kingdom Coalition Network. Templo Calvario ima veliko skladište za utovar/istovar hladnjača i kamiona, 3 zaposlenika te 40-50 dobrovoljaca.

“Velik broj naših partnerskih crkava započinju s davanjem malih količina, možda paletom hrane”, kaže De Leon. “Cilj je otkriti koje su potrebe u društvu. S kakvim se borbama suočavaju ljudi? Možda problem nije hrana. Možda mnogo samohranih majki treba čuvanje djece. Možda je to nešto što će crkva odlučiti činiti”.

Templo Calvario ima podružnice u ključnim područjima koje žele unaprijediti ulažući novac, energiju i pomoć ljudi. Utemeljen je obiteljski centar za pomoć obiteljima, obrazovni centri u stambenim četvrtima i nova škola u zakupu. Crkva je razvila organizaciju za razvoj društva sa svrhom pomaganja oko pronalaska mjesta za stanovanje te kao inkubator za pronalazak posla i otvaranje radnji. Većina je usluga besplatna.

“Ovo je oduvijek bilo dio življenja crkve”, kaže De Leon. “Mnogo je sadašnjih članova crkve došlo kroz humanitarnu i druge djelatnosti. To je bio put. Imamo obitelji koje su došle gladne ili se nisu mogli održati i tako su pronašle crkvu”.

Crkva ima na umu da je njezina primarna služba preobrazba ljudskih života kroz moć ljubavi Isusa Krista.

“Ovdje postoji napetost”, kaže De Leon. “Želite pružiti dobru uslugu i biti stručni u svemu što radite, i to je predivno, posebice kada imate na raspolaganju državni novac za pružanje tih usluga. Morate biti oprezni i cijeliti to, što mi i činimo. Ali ako to širite u Kristovoj ljubavi, čak i kad poučavate majku kako bolje skrbiti za svoje dijete, ona će osjetiti vaše srce. Uvijek možete pokazati ljudima da uz uslugu koju im pružate postoje biblijska proučavanja i druge aktivnosti u crkvi. Ne samo da želite da vaše društvo bude bolje i sigurnije, već i da srca ljudi budu dotaknuta i življenje poboljšano.”

Crkva Templo Calvario je 1976. imala sto članova, kada je Lejejev brat, Daniel De Leon preuzeo pastoralnu službu. Danas deset tisuća ljudi tjedno prolazi kroz crkvu, a šest tisuća ih se okuplja na nedjeljnom bogoslužju.

“Naša je filozofija: ‘Blagoslovljen sam da bih blagoslovljao druge’ (*Soy bendicido, para bendicir*)”, kaže Lee.

 John Kilpatrick

– je autor i novinar koji živi u Thousand Oaks, Kalifornija.

gu koja dolazi po krštenju Duhom Svetim i u najtežim okolnostima. Bez obzira na razinu potreba ili prepreka za nadu možemo se pouzdati da će moć Duha biti prisutna u dostatnoj mjeri kako bi pokazala dramatičnu vladavinu Kralja nad kraljevima i Gospodara nad gospodarima u svim izazovima.

Jedan pentekostalac iz Indije govori iz konteksta gdje osnaživanje Duha Svetoga mora biti adekvatno tom kontekstu u kojemu su veliki društveni problemi svakodnevna stvarnost. On kaže: “U sili Duha Svetoga čovjek postaje uvjeren u izgradnju društva koje će biti pravedno, humano, miroljubivo i pošteno. Ako želimo zadobiti Indiju za Krista, moramo se opasati i spremati za borbu. Borimo se za marginalizirane, prognane, nedodirljive, prostitutku i njezinog klijenta te za dijete kojemu je djetinjstvo ukradeno. Potreba u svakome danu su društveno aktivni kršćani koji će prihvatiti izazov bačene rukavice koju nam bacaju svjetovne sile”.⁸

Možemo vidjeti da pentekostalci iznose raznovrsne perspektive o društvenim dimenzijama službe. Mogu li saznanja te braće i sestara biti proročki glas za nas?

TEMELJI ZA UPRAVLJANJE IZAZOVIMA 21. STOLJEĆA

Pentekostalci su uvijek tražili u Bibliji jasno razumijevanje svojih duhovnih iskustava te mjerodavan temelj za svoje napore u službi. Evanđelje je izričito osobno, zato jer svaka osoba mora imati susret s Bogom i odlučiti prihvatiti ga ili odbaciti. No kad evanđelje preobrazi pojedinca postoje određene društvene naznake. Svako je ljudsko biće dio društvene situacije, a Biblija jasno ističe da je nemoguće ljubiti Boga, a mrziti bližnje (1 Ivanova 4,20-21). Osobna preobrazba po evanđelju ima društvene rezultate, zato jer se Božja spasonosna milost pruža čovječanstvu u društvenoj situaciji, a ne izvan nje. Prepoznavanje te povezanosti unutar evanđelja nije “društveno evanđelje”. To je moć Isusa Krista za izobilno opraštanje i spasenje u potpunosti (Hebrejima 7,25).

Postoje također određena područja gdje moramo paziti kako bismo jasnije shvatili svoje tvrdnje o odnosu između biblijske teme o Božjem kraljevstvu i našeg razumijevanja posljednjeg vremena (eshatologiju). Hrvatski pentekostalac Peter Kuzmič nudi uvid u ove tematske napetosti. Kuzmič napominje kako evanđeoski kršćani (uključujući pentekostalce) imaju unutarnju težnju pojednostaviti složena pitanja, uključujući Isusovo učenje o Božjem kraljevstvu. Kuzmič nas upozorava da ne dopustimo razdvajanje sadašnjosti i budućnosti. Iako živimo između “već ispunjenog” i “onoga što još uvijek nije dovršeno”, prvi Isusov dolazak je presudan događaj nauka evanđelja. Budućnost je započela u Isusu Kristu, a kraj je nedvojbena. Utemeljenjem crkve kao mjesta u kojemu Duh prebiva, Kristova je pobjeda uspostavila vidljivu sliku o tome što znači biti otkupljen i živjeti kao iskupljeni ljudi u neiskupljenom svijetu (2 Korinćanima 5,17-20). Kuzmič nas upozorava da zapostavljanje značenja Propovijedi na gori i drugih segmenata novozavjetnih implikacija za življenje dovodi do rascjepa između cjelokupne sile evanđelja i njezine trenutne uporabe. Citirajući argentinskog evanđeoskog znanstvenika Renéa Padilla Kuzmič tvrdi da “u svjetlu biblijskog učenja nema mjesta za našu ‘drugu svjetovnost’ koja ne rezultira kršćanskom privrženosti bližnjemu, ukorijenjenoj u evanđelju. Nema razloga za statistiku o broju onih koji umiru bez Krista svake minute, ako se ne uzme u obzir broj onih koji umiru kao žrtve gladi. Nema mjesta evangelizaciji koja, kao u slučaju čovjeka kojega su napali razbojnici na putu iz Jeruzalema u Jerihon, vidi u njemu samo dušu koju treba spasiti, a zanemaruje čovjeka”.⁹

Naše gledanje na budućnost utječe na način kojim živimo u sadašnjosti. Kristovo kraljevstvo strogo ocjenjuje naše sadašnje stanje u svijetu i poziva iskupljene ljude da daju vidljiv pregled budućnosti kakva bi mogla biti. Umjesto da na pitanje o suosjećanju i evanđelju gledam sa strahom da bi naše povijesno evangeli-

zacijsko predanje moglo biti poništeno, radije ću gledati na ovu raspravu s očekivanjem poboljšanja naše djelotvornosti u naviještanju evanđelja. Neodložne globalne potrebe i očit slom našeg društva nalaže nam ponizan dolazak pred Gospodina sa željom za povećanjem naših napora. Na vidiku se pojavljuju presudna pitanja. Hoće li briga za društvena pitanja ugušiti našu evangelizaciju? Može li evangelizacija biti trajno djelotvorna bez usredotočenja na trenutne društvene dileme s kojima se ljudi suočavaju? Drevno Kajinovo pitanje još uvijek je teško: "Jesam li ja čuvar svoga brata?" (Postanak 4,9). Nameće li nam kršćanski napredak veću kršćansku odgovornost za ostala ljudska bića diljem svijeta? Treba ju/mogu li vjerske organizacije biti odane svom pozivu za službu i vodiljama vladinih organizacija koje ih financijski podupiru? Kao što su se pentekostni pioniri prije sto godina suočili s presudnim pitanjima, kao što je pitanje o mjeri utjecaja pentekostne sile krštenja u Duhu, služenja u sili Duha i hitnosti trenutka za evangeliziranje svijeta, tako se i mi moramo ponizno i kritički osvrnuti na sadašnji kontekst s ozbiljnim teološkim osvrtnom.

U neophodnu procjenu ulazimo sa zamjetnom prednošću. Značajan dio globalnog rasta Assemblies of God otpada na najsiromašnije i najranjivije u dvije trećine svijeta. Uistinu smo bili crkva siromašnih među siromašnima, a naše su crkve diljem svijeta služile kao masovna mreža temeljne skrbi za potrebe ljudi u njihovu domaćem okruženju. Assemblies of God nisu zapostavljale svoju odgovornost prema siromasima. Pokojni J. Philip Hogan sažeto iznosi svoje stajalište: "Mi smo uložili milijune dolara i uključili tisuće ljudi kako bismo nahranili gladne, obukli siromašne, udomili beskućnike, obrazovali djecu, obučili invalide te pružili zdravstvenu skrb bolesnicima svih uzrasta. Uvijek smo bili darežljivi odazivajući se na pozive drugih naroda za pomoć kod elementarnih nepogoda (uragana, poplava i potresa). Kao direktor ove organizacije želim da svijet zna da to činimo, zato jer je to činio i Isus Krist. Razlog zbog kojega volimo ljude je zato što ih je Isus Krist volio. Nemamo drugoga motiva osim ovoga. Naša nastojanja u pružanju pomoći neodvojiva su od svjedočanstva evanđelja".¹⁰

Sudjelujući u ovo vrijeme usklađivanja, vrijedno je uzeti u obzir duboku mudrost uvaženog Melvina Hodgesa. Uvjerljivo najpoznatijeg misiologa u povijesti Assemblies of God uglavnom se povezuje s osnivanjem i razvijanjem domaćih crkava. Međutim, Hodges, koji je živio i radio usred siromaštva i seljačkih buna u Srednjoj Americi, duboko se osvrnuo na društvena pitanja rekavši: "Kršćani po svojoj naravi vole pravедnost, a mrze nepravdu. Stoga će biti pobornici za svako dobro djelo i nastojati pokazati dobru volju prema svim ljudima". Hodges je volio reći: "Ljudi nisu duše s ušima".

U djelu *A Theology of the Church and Its Mission*, (*Teologija crkve i njezine misije*) Hodges iznosi svoje vodilje kao pravila za društvenu skrb. Pregled tih vodilja uključuje:

1. Moramo odražavati Božju ljubav i pomagati, kad god možemo, onima oko sebe. Bog očekuje od nas produktivno odražavanje njegove ljubavi.

2. Mjesna je crkva središte cjelokupne službe koja obuhvaća društvena pitanja.

3. Svaki program društvene skrbi mora upućivati ljude na središnju poruku otkupljenja kroz krv Isusa Krista.

4. Naše služenje društvenim potrebama ljudi nikada ne smije pobuđivati neprihvatljiva ili legalistička očekivanja kod ljudi kojima se služi.

5. Trebamo biti uvjereni da naše služenje ispunjava stvarne potrebe ljudi. Ne trebamo se upuštati u uzaludno natjecanje sa svjetovnim ustanovama.

6. Trebamo služiti pomažući ljudima tako da mogu sami ispunjavati svoje potrebe.

7. Trebamo imati na umu da će se održati u vječnosti samo

djela učinjena radi otkupljenja čovječanstva.

Sažeta Hodgesova deklaracija o društvenoj skrbi glasi: "Očito je da evanđeoski kršćani skrbe za cjelokupnog čovjeka. Ipak, prvenstvena se važnost daje duhovnoj ljudskoj potrebi što otvara put k ostatku. Evanđeoski kršćani drže da je njihov zadatak širenje evanđelja Isusa Krista, naviještanjem i djelom, dopuštajući da njihovo 'svjetlo svijetli' kako bi ljudi mogli vidjeti dobra djela i bili privučeni Kristu (Matej 5,16)".¹¹

Doug Petersen, misilog Assemblies of God, upotrijebio je svoj način rada među siromašnima u Latinskoj Americi kako bi napisao poticajno djelo pod naslovom *Not By Might, Nor By Power* (*Ne silom ni snagom*). On smatra da svaka osoba koja sudjeluje u službi milosrđa mora imati odnos s Isusom Kristom, što pretpostavlja preobražavajući susret koji dovodi osobu pod Božju vladavinu. Ovo radikalno duhovno zahvaćanje gura u svijet osobu osnaženu Duhom Svetim kako bi odgovorno sudjelovala u lokalnoj zajednici vjernika pri donošenju dobrobiti siromašnima. Krštenje Duhom Svetim pruža djelo Božje milosti u kojemu osoba biva obučena za evangelizaciju i uvođenje pravедnosti kao posljedice susreta s Bogom. Društveni kontekst u kojemu se nalaze pentekostni vjernici ne pročišćuje potrebe koje trebaju biti podmirjene. Naprotiv, on predstavlja točku ulaska gdje preobražavajuća sila evanđelja postaje vidljiva po pentekostnoj zajednici, Duhom osnaženom svjedočenju i Duhom osnaženom djelovanju koje svjedoči o evanđelju našeg uskrslog Gospodina koje mijenja živote. Ne može se izbjeći bol napaćenih ljudi. No, moguće je da nailazimo na otvorena vrata mogućnosti prenošenja predivne preobražavajuće poruke Isusa Krista odbačenima na marginama života? Ako živimo dublji smisao Kraljevstva pod čijom smo vladavinom – u Riječi, djelu i znacima – moći ćemo vidjeti *najveću evangelizaciju koju je svijet ikada vidio*.¹²

Dr. Byron D. Klaus

– je predsjednik Assemblies of God Theological Seminary, Springfield, Missouri.

Bilješke

¹ "Missions, Overseas (North America)" u Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements, Stan Burgess and Gary McGee, urr. (Grand Rapids: Zondervan Publishers, 1988), 621.

² Everett Wilson, *Strategy of the Spirit: J. Philip Hogan and the Growth of the Assemblies of God Worldwide: 1960-1990* (Oxford: Regnum Books, 1997), 50.

³ Vidi analizu godišnje statistike u izdanju *International Bulletin for Missionary Research* iz 2003.

⁴ Vidi Norris Magnuson, *Salvation in the Slums: Evangelical Social Work 1865-1920* (Grand Rapids: Baker Book House, 1977).

⁵ Daniel Evaritt, *Body and Soul: Evangelism and the Social Concern of A. B. Simpson* (Camp Hill, Penn.: Christian Publications, 1994), 5.

⁶ Vidi navode u *Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements* for "Abrams", "Trasher", "Steidel", i "Montgomery".

⁷ Eldin Villafañe, "The Contours of a Pentecostal Social Ethic: A North American Hispanic Perspective", u *Transformation*, Vol. II, No. 1 (January/March 1994), 9.

⁸ Cary McGee, "Assemblies of God Missiology by the 1990's: A Pilgrimage of Change and Continuity since 1914," 21st Meeting of the Society of Pentecostal Studies, Southeastern College, 1991.

⁹ Peter Kuzmič, "Eschatology and Ethics: Evangelical Views and Attitudes" in *Mission as Transformation*. Samuel i Sugden (urr.), (Oxford: Regnum Books, 1999), 134-165.

¹⁰ Division of Foreign Missions Annual Report, 1986.

¹¹ Melvin Hodges, *A Theology of the Church and Its Mission* (Springfield, Mo.: Gospel Publishing House, 1977), 103-105.

¹² Vidi Douglas Petersen, *Not By Might Nor by Power: A Pentecostal Theology of Social Concern* (Oxford: Regnum Books, 1996).

Ciklus evangelizacije i učenja - beskonačan proces

RANDY HURST

Kada je Isus dao svoj Veliki nalog učenicima, to nije bila neka novost za njih. Kroz svoje učenje i primjer, Isus ih je pripremao za njihovu zadaću. Njihov cilj nije bio samo da pokrenu još jedan religiozno-društveni pokret. Trebali su sudjelovati u božanskoj aktivnosti samoga Boga u svijetu, iskupljujući izgubljeno čovječanstvo. Kao što su učenici vidjeli množenje kruha i ribe, tako sada trebaju sudjelovati u širenju i ovjekovječenu poruke koju im je Isus ostavio. Sva četiri evanđelja završavaju s naglaskom na zadaću koju je Isus zadao svojim učenicima na kraju svoje zemaljske službe. Odlomci koji govore o ovlaštenju u sva tri sinoptička evanđelja kao i u Ivanu jasno pokazuju lako razumljivu misiju koja se sastoji od evangelizacije i učenja. Razumljivu i jasnu definiciju evangelizacije dao je William Temple, 98. nadbiskup Canterburyja (1942.-1944.): „Evangelizacija je predstavljanje Isusa Krista u sili Duha Svetoga da bi Ga ljudi mogli prihvatiti kao Spasitelja i služiti Mu kao Gospodu u zajedništvu Njegove crkve.“ Tretiranje evangelizacije i učenja nezavisno jedno od drugog je povr-

šan čin razlikovanja tih pojmova. Kao što ne možemo povući crtu između boja na dugi, isto tako, prema Svetom pismu, evangelizacija ne može biti odvojena od učenja. Evangelizacija i učenje nisu dva dijela progresa koji počinje s evangelizacijom i kulminira u učenju. Oni zapravo predstavljaju zatvoreni ciklus. Evangelizacija treba biti preuzeta iz objektivnosti učenja, a učenje treba pripremiti vjernike za evangelizaciju.

Predučenička evangelizacija

U pripovijesti o sijaču Isus naučava kako sjeme - Božja riječ ili poruka, pada na različite vrste tla. Neki ljudi koji čuju poruku neće odgovoriti, a neki koji odgovore neće opstati. Neki imaju negativan pristup toj pripovijesti jer tri od četiri vrsta tla ne uspiju proizvesti dugotrajan život. Ali ta pripovijest gleda dalje od tih prepreka prema trijumfu Božje riječi u proizvodnji Božjeg kraljevstva. Iako je mnogo prostora u toj pripovijesti posvećeno navođenju tri vrsta tla koja su neproduktivna, samo mali dio sjemena završava na takvim mjestima u stvarnome polju. Ta pripovijest ne implicira da je većina sijačevog rada uzaludna. Većina obrazloženja tretira pripovijest o sijaču kao postojanje četiri vrsta tla: tvrdo tlo, plitko tlo, trnovito tlo i dobro tlo. Ali ta pripovijest se može protumačiti na način da zapravo govori o dvije vrste tla: produktivno i neproduktivno. Tri primjera su dana za svako od dvije vrste tla. Svaka osoba se suočava s jednom od samo dvije sudbine. Rezultat evangelizacije se svodi na dobro tlo - na one u kojima život započne, ali se dalje umnožava i raste. Neki ljudi pristupaju evangelizaciji samo sa ciljem da navedu nevjernika da izmoli molitvu pokajanja. Ali cilj evangelizacije ide puno dalje od samog spasenja. Cilj evangelizacije je promjena životnog stila - osoba koja u poslušnosti slijedi Krista u Njegovim zapovijedima i učenjima. Cilj je učenje - predanost i vjerno slijeđenje Krista. Nažalost, ako osoba dođe k spasenju, a da ne shvati cijenu slijeđenja Krista, ona može dobro započeti, ali kasnije otpasti od služenja i slijeđenja Njega. Ta situacija je ilustrirana u prve tri vrste tla navedenu u pripovijesti o sijaču. Neki ljudi čuju poruku, ali ptice odnesu sjeme, sunce ga osuši ili ga korov uguši. Isus je objasnio da ptice, sunce i korov predstavljaju prepreke u duhovnom životu ljudi. One uključuju progonstvo ili želju za bogatstvom. One sprečavaju dugotrajnost poruke. Iako strastveno želimo vidjeti ljude da donose odluku za Krista, moguće je da ih natjeramo na prenaplenu odluku umjesto da surađujemo s Duhom Svetim i dopustimo da ih On dovede prvo do odluke, a zatim do učenja. Razumijevanje da učenje mora biti cilj evangelizacije utjecat će na način na koji širimo poruku. Isus je učio svoje učenike da moraju razumjeti cijenu učenja: „Tko ne nosi svoj križ i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik! Tko od vas, kad hoće da sagradi kulu, najprije ne sjedne da proračuna trošak da li ima čim dovršiti?“ (Luka 14.-27-28). Nevjernik mora razumjeti značenje odluke primanja Kristovog oprostjenja i sljedbeništva. Vjernici moraju biti oprezni da emocionalnom manipulacijom ne natjeraju ljude da donesu odluku

ku koju ne razumiju ili koju nisu spremni donijeti. Kada molimo s osobom da primi Krista, moramo biti sigurni da ta osoba razumije što radi. To zahtijeva mudrosti i katkad obuzdavanje. Mi nismo odgovorni za uvjeravanje ljudi da predaju život Kristu. Evangelizacija nije samo ljudsko uvjeravanje; to je čin Duha Svetoga. Isus je obećao da će Duh Sveti osvjedočiti ljude o „grijehu, pravdnosti i sudu“ (Ivan 16,8). Mi smo odgovorni da jasno širimo poruku. Ali Duh Sveti je taj koji uvjerava i nagovara srce slušatelja. Kada shvatimo da Bog preuzima inicijativu i ostaje aktivan u procesu evangelizacije, onda nam to omogućava da budemo hrabri i da se oslanjamo na Njegovu moć uvjeravanja. Možemo biti i strpljivi, vjerujući Njegovom izboru vremena radije nego da sami tjeramo ljude da donesu prenagljenu odluku. To nam omogućuje da ne oklijevamo niti da požurujemo u našem svjedočenju.

Predevangelizacijsko učenje

Ciklus evangelizacije i učenja je završen kada učenici postanu glasnici koji evangeliziraju i stvaraju nove učenike. Crkva u Americi i u ostalim mjestima na Zapadu mogu učiti od crkava iz ostalih područja svijeta. U posljednjih 50 godina, rast Assemblies of God crkava u mnogim zemljama premašuje one na Zapadu. To je posebno istina u Južnoj Americi, Africi i dijelovima Azije. Jedan razlog za tu ekspanziju rasta je u tome što se u većini zemalja Trećeg svijeta naučava i očekuje evangelizacija. Mnogi vjernici u Americi očekuju da plaćeno i profesionalno osoblje crkve evangelizira. Biti učinkovit svjedok ne ovisi nužno o tome koliko dugo osoba slijedi Krista ili čak koliko je duhovno zrela. Opsežna istraživanja u tisućama crkava pokazuje da većinu osobne evangelizacije u bilo kojoj zajednici provode oni koji su kršćani manje od godine dana. Osobna evangelizacija je ključan dio nasljedovanja Krista. Ona treba biti dio života svakog vjernika da ostavi utisak na nevjernike oko sebe.

Cilj evangelizacije

Cilj evangelizacije i učenja je jasno opisan u Pavlovoj poslanici Kološanima: „Sada Bog izmiri u Kristovu smrtnom tijelu, smrću, da vas izvede preda se svete, neporočne i besprijeorne, ako doista ustrajete u vjeri, utemeljeni i postojani i neodjeljivi od nade Radosne vijesti.“ (Kološanima 1,22-23). Pavao dalje opisuje cilj proklamiranja evanđelja: „Njega mi navješćujemo, opominjući svakoga čovjeka i poučavajući svakoga čovjeka u svojoj mudrosti, da učinimo zrelim svakoga čovjeka u Kristu.“ (Kološanima 1,28; naglasak dodan). Zapazite da je cilj da svaki pojedini učenik na kraju života pred Gospoda stane svet, bez mane i bez nedostatka – cjelovit u Kristu. Kada vode lokalne crkve u evangelizaciju, pastori često moraju donositi odluke o raspodjeli vremena i novaca. Mi se, poput Pavla, moramo posvetiti evangelizaciji „pošto - poto“ (1 Korinćanima 9,22). Ali moramo postaviti prioritete na ona sredstva koja će dovesti do onoga što nam govori Božja Riječ - do zrelosti u Kristu. Ponekad to znači posezati za metodama koje ne proizvode inicijalne odluke, ali rezultiraju u većem broju učenika. Isusova briga je usredotočena na vječne posljedice grijeha i vječne sudbine svake osobe. Evanđelje poziva sve slušatelje da se odluče i odazovu proklamaciji Božje Riječi. Fokus evanđelja je na spasenju pojedinaca koji će se uključiti u Kristovu zaručnicu. Misija crkve je da sudjeluje u Kristovoj misiji „kako bi mnoge sinove priveo k slavi“ (Hebrejima 2,10). Ciklus evangelizacije i učenja je beskonačan proces traženja i zadržavanja ljudi koji postaju građani Kristovog vječnog kraljevstva.

Randy Hurst, Springfield, Missouri

— je ravnatelj komunikacija Assemblies of God World Mission i povjerenik Commission on Evangelism (Evangelizacijskog povjerenstva).

Prijevod _Jana Kujundžić i Goran Punda

Kada shvatimo da Bog preuzima inicijativu i ostaje aktivan u procesu evangelizacije, onda nam to omogućava da budemo hrabri i da se oslanjamo na Njegovu moć uvjeravanja.

Ciklus evangelizacije i učenja je završen kada učenici postanu glasnici koji evangeliziraju i stvaraju nove učenike.

Cilj evangelizacije i učenja je jasno opisan u Pavlovoj poslanici Kološanima: „Sada Bog izmiri u Kristovu smrtnom tijelu, smrću, da vas izvede preda se svete, neporočne i besprijeorne, ako doista ustrajete u vjeri, utemeljeni i postojani i neodjeljivi od nade Radosne vijesti.“

Život u miješalici: služenje potrebama miješanih obitelji

DONALD PARTRIDGE

Biblija detaljno opisuje razvod. Budući da u sjedinjenju bračni par postaje jedno tijelo, rastavljanje podrazumijeva općenito cijepanje tog jednog tijela na dva dijela, ostavljajući pukotine i udove tijela uokolo. Razvod je ovlaštenje za nasilna i užasna djela izdaje i tjelesne povrede jednog partnera prema drugome ili uzajamno.

Spremni ili ne, one su tu - miješane obitelji i obitelji s jednim roditeljem. Takve obitelji predstavljaju najznačajniju kulturnu promjenu u vašoj crkvi danas, one su sada vaš zadatak. One su vrlo važne u vašoj službi. Miješane obitelji utječu gotovo na sve koje poznajete, možda čak i na vašu obitelj.

Ono što te obitelji doživljavaju je ozbiljno. U ovome članku govorim o nekima od tih ozbiljnih pitanja i nudim rješenja. Naučit ćete ono što možda niste znali, a dat ću vam i biblijsku primjenu. Ovaj članak donosi i izazov. Jeste li spremni za određeno preusmjeravanje?

Poznate su statistike: pola svih odraslih ljudi danas su samci, rastavljeni samci ili samohrani roditelji. Ostali su u braku. Polovica onih koji su u braku su u miješanim obiteljima. Iz statistika o razvodima saznajemo da se raspada oko 43 posto obitelji onih koji su po prvi put u braku i više od 60 posto obitelji iz različitih brakova. Činjenica je da obitelji iz miješanih brakova prolaze kroz tu promjenu više puta: drugi, treći, pa čak i četvrti brakovi su učestaliji nego ikad. Bez obzira na razloge, samohrani roditelji i obitelji iz različitih brakova stječu statističke temelje. Zbog čega rad s obiteljima iz različitih brakova i samohranim roditeljima postaje prevladavajuća služba u crkvi? Kad posegnete u društvo, dobit ćete ono što je u njemu – a njegov rastući dio su samohrani roditelji i obitelji iz različitih brakova.

Glava Crkve je rekao: "Duh Jahve Gospoda na meni je, jer me Jahve pomaza, posla me da radosnu vijest donesem ubogima, da iscijelim srca slomljena; da zarobljenima navijestim slobodu i oslobođenje sužnjevima; da navijestim godinu milosti Jahvine i dan odmazde Boga našega" (Izaija 61,1-2). Neki se ubrajaju u one koji su utučeni i postojano ranjavani kao samohrani roditelji i članovi obitelji iz različitih brakova.

Upoznajmo bračni par koji dolazi u crkvu. Ovo je istinita priča, samo su imena i mjesta promijenjeni.

Nakon što je prošla kroz bolan razvod, Barbara, koja je živjela u Wichitu u Kansasu, planirala je povesti svoje dvije kćeri i preseliti se što je dalje moguće. Sklopila je ugovor za rad u Seattleu u Washingtonu te je iskoristila novac za preseljenje. Prije odlaska otac djevojčica izveo je Barbaru pred sud i onemogućio joj odvesti djevojčice iz zemlje. Stoga je Barbara krenula na zapad sama. Kad je

istekao njezin jednogodišnji ugovor, vratila se u Wichitu. Njezin je odnos s kćerima trenutno napet zbog njezine odsutnosti i stoga što im je otac govorio protiv Barbare. Kćeri žive s ocem, no Barbara je odlučna vratiti ih da žive s njom, čemu se otac protivi. Parnica je izgledna.

Sada dodajte ovo. Dok je bila u Seattleu, Barbara je upoznala i udala se za Jacoba, koji se s Barbarom preselio u Wichitu. Barbara i Jacob već imaju poteškoće zbog Barbarine djece. On želi da Barbara bude stroža u discipliniranju djece, a ona to odbija. Pokušava se zbliziti sa svojim kćerima, plaši se potpunog otuđenja od njih.

Može li postati gore?

Jacob je već dvaput bio oženjen i ima troje djece. Njegova prva žena živi u New Yorku s dvoje djece, druga u Seattleu s jednim sinom. Jacob već mjesecima nije razgovarao sa svojom djecom. Obje njegove bivše žene okrenule su njegovu djecu protiv njega. Kad nazove svoju djecu u New Yorku, ona mu spuste slušalicu. A sad se preselio daleko od svog sina u Seattleu.

Barbara i Jacob sjede u vašoj crkvi u nedjelju ujutro. Dobro izgledaju i izvrsno je razgovarati s njima. A ipak, kratak pregled njihova unutarnjeg života otkriva strašne zamršenosti i bol u srcu. Trebaju pomoć. No kako im možete pomoći?

Prvo, možete pomoći ovom paru onime što ćete govoriti u nedjelju ujutro. Možete ih uvjeriti da razumijete, da vam je stalo, da će u vašoj crkvi moći dobiti smjernice i savjet. Taj par može postati središte zdravlja i stabilnosti za sebe, za svoju djecu i za druge samohrane roditelje i obitelji iz različitih brakova. To je Izaijina služba o kojoj je Isus govorio. Želite li biti svjetionik za parove poput Barbare i Jacoba i gledati kako vaša crkva raste? Ako da, hajdemo.

Opasnost od iznenadnog oporavka

Važno je razumjeti glavni razlog zbog kojega mnogi samohrani roditelji hrle u ljubavne veze i brakove. Barbara i Jacob su kao razvedeni samohrani roditelji živjeli u Seattleu. Pogledajte njihovo hodanje koje ih je dovelo do odluke o stupanju u brak. To će vam pomoći razumjeti što se dogodilo u početku njihove veze.

Biblija detaljno opisuje razvod. Budući da u sjedinjenju bračni par postaje jedno tijelo, rastavljanje podrazumijeva općenito cijepanje tog jednog tijela na dva dijela, ostavljajući pukotine i udove tijela

Spremni ili ne, one su tu - miješane obitelji i obitelji s jednim roditeljem. Takve obitelji predstavljaju najznačajniju kulturnu promjenu u vašoj crkvi danas, one su sada vaš zadatak. One su vrlo važne u vašoj službi. Miješane obitelji utječu gotovo na sve koje poznajete, možda čak i na vašu obitelj.

uokolo. Razvod je ovlaštenje za nasilna i užasna djela izdaje i tjelesne povrede jednog partnera prema drugome ili uzajamno.

Dodajmo tomu sudske sporove, skrb nad djecom i raspored posjećivanja djece, novčane probleme, život odvojen od djece, neprijateljski raspoloženog bivšeg supružnika za životnog partnera, odbacivanje od strane prijašnjih prijatelja i rodbine. Ovo su elementi koji stvaraju krajnje ranjive pojedince.

U njihovu ozračju ucviljenosti i emocionalnih povreda, zamislite što se dogodilo kad su se Barbara i Jacob upoznali. Odjednom su osjetili zrelu dobrotu i društvo. Emocije koje su bile potisnute tako dugo odjednom su se probudile. Te su emocije uhvatile Barbaru i Jacoba nespremnima.

Takva iznenadna radikalna promjena ozračja može biti preplavljujuća. Ni Barbara ni Jacob nisu shvatili da su njihovi snažni uzajamni osjećaji uglavnom rezultat te iznenadne promjene. Nemoguće je bilo svladati tu emocionalnu opijenost.

Oni koji nisu roditelji bivaju *privučeni* u veze, samohrani roditelji *srhljaju* u veze.

Oni koji još nisu roditelji odvajaju dovoljno vremena tijekom hodanja i razvijaju odnose. Samohrani se roditelji zaljube tijekom zajedničkog objeda. Oni mogu prijeći od "Zdravo, kako ste?" na "Ovo je osoba s kojom želim provesti ostatak svog života" u samo nekoliko sati. Nakon svog prvog izlaska, Barbara i Jacob su vjerovali da znaju sve što trebaju znati jedno o drugome. Odbacili su sve probleme koje su zamijetili i smatrali ih nebitnima tijekom planiranja svoga zajedničkog življenja. Izreke 27,7 kažu: "Sito grlo prezire i med samotok, a gladnu je i sve gorko - slatko." Nisu uzeli u obzir činjenicu da je Jacob ranije već bio dvaput oženjen i otuđen od svoje djece te da Barbara živi daleko od svoje djece. Sve je u toj vezi bilo dražesno.

Kako možete kao pastor pomoći?

Samohranim roditeljima koji se mogu ponovno vjenčati, prije njihova ulaska u vezu objasnite snažne osjećaje koji nastaju zbog takva kontrasta. Razgovarajte o emocionalnoj opijenosti koja dolazi zbog takve iznenadne promjene u njihovu ozračju. Objasnite im da emocije mogu postati gotovo nesavladive. Recite im da će htjeti da se njihova nova veza razvija brzinom svjetlosti; da će im se Bog fizički pojavljivati u snovima, vizijama i beskonačnim potvrđama; da će odbacivati zdravu prosudbu, zaboraviti tko su, uzvisivati svog partnera, zaboraviti kako se treba ophoditi tijekom hodanja, odbaciti moralnost i (tijekom tog vremena) zaboraviti svoju djecu.

Grieh je razorni osvjetnik među obiteljima u našem društvu, a zbog njega su obitelji s jednim roditeljem i obitelji nastale iz različitih brakova značajan dio naših zajednica. Morate se dodatno opremiti za konstruktivno i korisno postupanje s tim rastućim obiteljskim sustavima.

Učite ih da je brak održiv samo za one koji su strpljivi, voljni ići polako i proći mudre pripreme.

Znanje o tome što treba očekivati, pomoći će samohranim roditeljima da ne budu uhvaćeni nespremnima, obuzdati uzavrele emocije i promijeniti navike tijekom hodanja.

Obiteljske veze

Obitelji iz različitih brakova raspadaju se jednakom brzinom kojom su nastale. Evo zašto. Postanak 2,24 kaže: "Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uz svoju ženu i bit će njih dvoje jedno tijelo".

Bračni parovi trebaju biti neovisni i živjeti odvojeno od ostalih, upravljajući sami svojim kućanstvom. Zamislite potencijalne probleme kad pojedinci stupaju u brak ne napuštajući autoritet svojih roditelja. Ispreplitanje autoriteta i preklapanje odnosa može stvoriti sukobe. No usporedite brak po prvi puta s obitelji koja je nastala iz različitih brakova.

U prvome braku bračni se partneri ciljano odvajaju od ostalih veza i autoriteta; u obitelji koja nastaje iz različitih brakova ostale veze i autoriteti se ciljano isprepliću. Supružnici koji po prvi puta stupaju u brak neovisni su i vežu se isključivo međusobno. Od dana stupanja u brak supružnici iz različitih brakova nisu neovisni od svoje djece i stoga se ne vežu isključivo uz svoje nove partnere.

Odvajanje od svih ostalih veza donosi mir. Isprepleteni odnosi automatski stvaraju poteškoće i nevolje.

U prvome braku muž i žena su "jedno tijelo", dijeleći sa svojom djecom istu biološku povezanost. Roditelji i djeca su jedna obiteljska cjelina.

Za razliku od toga članovi obitelji iz različitih brakova su i biološki i nebiološki povezani odrasli i djeca. Ostali roditelji djece kao i njihovi novi bračni partneri također imaju glas u provođenju kontrole nad novonastalom obitelji iz različitih brakova. Složenost tih višestrukih odnosa može biti nepojmljiva. Ona može, i razara i najbolje obitelji.

Ovo je vidljivo u Svetome pismu i u povijesti kad su se ostale žene i djeca istoga oca ili majke međusobno svađali i stvarali neprekidan nemir, primjerice: Sara i Hagara, Jišmael i Izak, Lea i Rahela, Jakovljevi sinovi i njihov polubrat Josip, nemirno potomstvo kralja Davida, sedamdeset Gideonovih sinova, Jiftah i njegova polubraća, Ana i njezin problem s Peninom. Ako odnosi između biološke braće i sestara ne funkcioniraju uvijek dobro, kako možemo očekivati da funkcioniraju u obiteljima iz različitih brakova?

Bez zanemarivanja

Neke od najvećih poteškoća u obiteljima iz različitih brakova nastaju kada se određenim vezama da previše pažnje, previše vremena, ili previše energije, što rezultira *zanemarivanjem* ostalih veza i stečenih obiteljskih odnosa.

Usredotočenje na jednu vezu *na račun* drugih je pristranost. Ako ne postoji dobar razlog za pokazivanje dodatne pažnje (nešto poput ozbiljne bolesti), pridavanje jednoj vezi ili stečenoj obiteljskoj vezi više pažnje nego drugoj pogubno je za obitelj nastalu iz različitih brakova. Pristranost potiče ljubomoru i srdžbu koje mogu razoriti i najbolje obitelji.

Promicanje dobrobiti svih članova obitelji nastale iz različitih brakova, u kojoj nitko nije zanemaren, znači da se ne previđa niti omalovažava nijedna stečena veza. Život bez zanemarivanja znači da svi članovi miješane obitelji imaju osjećaj dobrobiti i prilično su zadovoljni.

Do zanemarivanja dolazi kada pojedinci u miješanoj obite-

lji smatraju da im se daje manja naklonost, manje vremena, i/ili manje materijalnih dobara nego ostalim članovima obitelji. Narušen je njihov osjećaj za pošteno postupanje. Osjećaju se obezvrijeđenima. Imaju osjećaj zakinutosti koji stvara ljutnju ili srdžbu i žalost te budi želju za borbom.

Jedan nam je bračni par rekao da je razlog zbog kojega je njihova miješana obitelj tako uspješna to što uvijek paze da njihov bračni odnos bude ispred svih u toj miješanoj obitelji.

Samo desetak minuta poslije njih, drugi nam je bračni par rekao da uspjeh u njihovoj obitelji mogu pripisati činjenici da su uvijek davali prvenstvo svojoj djeci.

Evo načela: Bez obzira na to kojim se odnosima daje prvenstvo, sve će se dobro odvijati u obitelji nastaloj iz različitih brakova ako se članovi obitelji nikada ne osjećaju prezrenima, nezbrinutima ili podcijenjenima.

Dr. Donald R. Partridge, Pleasanton, Kalifornija.

– ovaj je odlomak preuzet iz knjige *Loving Your Stepfamily: The Art of Making Your Blending Family Work (Voljeti svoju proširenu obitelj: Umijeće plodonosnog življenja u miješanoj obitelji)*. Korišteno s dopuštanjem.

Barbara i Jacob imaju takav problem. Jacob kritizira Barbarin način odgajanja djece. Kćeri su pokazale da ne žele da im se Jakob upliće u živote. A Barbara je zajedno s kćerima u sukobu s njihovim ocem o tome gdje će kćeri živjeti. A kako je Jacob bio vrlo dugo isključen iz života svoje djece, njegove bivše žene okreću srca njegove djece protiv njega.

Je li moguća sloga u obitelji s jednim roditeljem i obitelji nastaloj iz različitih brakova? Mogu li Barbarine kćeri razviti dobre i brižne odnose? Možete li vi kao pastor pomoći? Svakako. Evo kako.

Biblija nam kaže da djeca moraju poštivati oca i majku, da trebamo ljubiti svoje neprijatelje i činiti dobro onima koji nas progone, okrenuti i drugi obraz kad nas netko udara, te ići još jednu milju s onim tko upravlja našim vremenom i energijom. Stoga možemo i trebamo činiti sljedeće: Prvo, neka roditelji jasno definiraju svaki odnos u obitelji s jednim roditeljem ili obitelji iz različitih brakova. Za razliku od braka po prvi put u kojemu svi članovi imaju zajedničku biološku vezu, u obiteljima s jednim roditeljem i obiteljima iz različitih brakova svaka biološka i nebiološka veza treba biti jasno prepoznata.

Pogledajte Barbaru i Jacoba. Oni imaju ukupno devet različitih ključnih odnosa u svojoj obitelji: 1) Barbarina djeca i njihov otac, 2) Barbara i njezina djeca, 3) Barbara i Jacob zajedno, 4) Jacob i njegova djeca, 5) dva Jacobova sina s njihovom majkom u New Yorku, i 6) Jacobovo treće dijete s njegovom majkom u Seattlu. Nebiološke veze uključuju: 7) Barbaru i njezin odnos s Jacobove troje djece, i 8) Jacobov odnos s Barbarinom djecom. Posljednji niz odnosa je 9) između djece koja se tek trebaju međusobno upoznati.

Svaki od tih pojedinih odnosa u danom trenutku predstavlja prijetnju stabilnosti Barbare i Jacoba. Barbara i Jacob moraju definirati i udovoljiti svakom od tih pojedinih odnosa kako bi njihov brak ostao miran.

Drugo, kad Barbara i Jacob definiraju obiteljske odnose, ti odnosi postaju pojedinačni ciljevi koje Barbara i Jacob trebaju prihvatiti – a ne suprotstavljati im se. Barbara i Jacob se ne smiju odupirati ili boriti protiv bilo kojeg od tih odnosa. Također moraju služiti kao primjer poštujući i podržavajući svaku vezu i odnos u novonastaloj obitelji i bližnjima.

Prihvaćanjem obiteljskih veza i odnosa u obitelji nastaloj iz različitih brakova, podrazumijeva se da biološki roditelji i novostečeni (ne-krvni) roditelji koji stupaju u brak daju sva pripadajuća prava i povlastice ostalim roditeljima djece te pomajkama i poočimima. Prihvaćanje znači dopustiti da druge odrasle osobe žive svoj život

onako kako im odgovara. Prihvaćanje ne znači odobravanje. To ne znači da jedan par roditelja treba odobriti način življenja drugoga para roditelja ili njihov način odgajanja djece. Oni i njihova djeca trebaju cijeniti i poštivati položaj biološkog i novostečenog roditelja i svoje djece, bilo zaslužno ili ne. Svakog biološkog i novostečenog roditelja treba smatrati važnim i od vitalne važnosti za emocionalnu dobrobit vlastite djece.

Volite li ljude u novoj obitelji vaše djece ili ne, svaka je veza i novostečeni obiteljski odnos ključni element u promicanju dobrobiti vaše djece i sreće vaše novostečene obitelji.

Petar piše: “Napokon, budite svi jednodušni, puni suosjećanja i bratske ljubavi, milosrdni, ponizni! Ne vraćajte zlo za zlo ni uvredu za uvredu! Naprotiv, blagoslivljajte jer ste na to i pozvani da baštinite blagoslov!” (1 Petrova 3,8-9). Biblija kaže Barbari i Jacobu da budu dobri, pažljivi i uslužni te da upućuju svoju djecu vladati se jednako tako.

Usput rečeno, miješana obitelj autora ovoga članka ima 23 odvojena obiteljska odnosa, a Barbarina i Jacobova obitelj samo devet. Kad kažemo da je definiranje i prihvaćanje svakog pojedinog odnosa važno, ne šalimo se.

Načini razmišljanja

Članovi obitelji u prvome braku imaju isti način razmišljanja – svi su oni članovi iste obitelji.

Oni koji su u obiteljima samo s jednim roditeljem i u onima iz različitih brakova nemaju isti način razmišljanja. Čak se i način razmišljanja roditelja razlikuje od načina razmišljanja njihove djece. Samohrana majka ne priznaje svoga prethodnog supruga kao dio svoga života, no njezin ga sin u potpunosti priznaje za svog oca. Ponovno oženjeni otac priznaje svoju novu ženu kao dio obitelji, no njegova kćer misli: *ta žena nije moja majka*.

Ti načini razmišljanja određuju načine ponašanja (Izreke 23,7). Način na koji razmišljaju djeca i roditelji jest način kako će se ophoditi. Ipak, kao roditeljima nije nam svojstveno dopustiti da djeca misle ili se ponašaju drukčije od nas. Želimo da naša djeca imaju iste vrijednosti i uvjerenja kao i mi. Kad to ne čine, protivimo se. Čak je i apostol Pavao rekao jednoj od svojih crkava: “Jer da imate u Kristu i deset tisuća učitelja, ipak ne biste imali više otaca. Ta u Kristu Isusu po evanđelju ja vas rodih! Zaklinjem vas, dakle: nasljedovatelji moji budite” (1 Korinćanima 4,15-16).

To je problem između Isusa i njegove majke i oca u Luki 2. Bez znanja Marije i Josipa, mladi je Isus ostao iza njih i proveo nekoliko dana u hramu sve dok ga njegovi roditelji nisu konačno pro-

našli. Kad su ga pronašli, Marija mu je rekla: "Sinko, zašto si nam to učinio? Gle, otac tvoj i ja žalosni smo te tražili." A on im reče: "Zašto ste me tražili? Niste li znali da mi je biti u onome što je Oca mojega?" (redci 48 i 49).

Vidite li načine razmišljanja? I vidite li razliku u ponašanju? Marija je rekla: "Otac tvoj i ja..."

Isus je rekao: "biti mi je u onome što je Oca mojega". Postojala je razlika između Isusove i Marijine uporabe riječi *otac*. Marija je mislila na Josipa, Isus pak, na svog nebeskog Oca.

Ako je Isusova obitelj bila razdirana zbog različitih načina razmišljanja i vladanja, lako je zamisliti probleme koji mogu nastati u obiteljima s jednim roditeljem ili onima koje su nastale iz različitih brakova.

Ovi različiti načini razmišljanja ozbiljno utječu na Barbarinu i Jacobovu novoosnovanu obitelj. Pogledajte samo velik broj različitih načina razmišljanja koji se suprotstavljaju jedan drugome: roditelji se suprotstavljaju roditeljima, prijašnji supružnici se suprotstavljaju jedan drugome, djeca su u sukobu s roditeljima. Takve nape-te situacije su katastrofalne za emocionalno zdravlje svih njih, posebice djece.

Što je rješenje? Definirajte i poštuju načine razmišljanja. Navedite na koji način trebaju postupati svi u novonastaloj obitelji prema ostalim članovima obitelji. Zatim odrasli moraju prihvaćati i poštivati te načine razmišljanja. Ovo je teže no što si itko može zamisliti.

Primjerice, Barbara i Jacob će priznati da djeca trebaju voljeti i oca i majku, ali da također moraju poštivati i biti uljudni prema Jacobu. Zatim trebaju učiniti sve kako bi podržali takav način razmišljanja. Barbara će zacijelo pokušati ojačati svoj odnos s kćerima, ali također mora podupirati i odnos kćeri i s njihovim ocem. Jacob će učiniti sve što može kako bi pomogao da Barbara i kćeri postanu bliske kao i prije. On će također pokušati osnažiti odnos svojih posvojenih kćeri s njihovim ocem. Možda će Barbarinim usmjerenjem i Jacobovim praktičnim služenjem kćeri biti voljne prihvatiti Jacoba u obitelj.

Barbara mora staviti sebe u službu Jacobu i njegovoj djeci te prihvatiti njihov način razmišljanja. Mora učiniti sve što može kako bi pomogla u zacjeljivanju razdora i neprijateljstva između Jacoba i njegove djece. Mora podržati njegovu želju za putovanjem u New York ili Seattle kako bi vidio svoju djecu. Ona može započeti dugotrajan proces obnavljanja Jacobova odnosa s njegovim prijašnjim ženama te se, ako je moguće, upoznati s njima.

Roditeljstvo/roditeljsko povlačenje

Čak i dvoje izvrsnih roditelja može uništiti dobru obitelj nastalu iz različitih brakova. Sasvim je moguće da će nedostatak sloge između supružnika o tome kako treba postupati kao roditelj uništiti dobru obitelj nastalu iz različitih brakova.

Opće je poznato da roditelji teško prepuštaju drugima discipliniranje djece te da novostečeni roditelji previše zahtijevaju. Bilo ispravno ili pogrešno, roditelj djeteta mora imati konačnu kontrolu nad time kako će on ili ona odgajati svoje dijete. Ako je standard za odgajanje djece biološkog roditelja nizak i on odbija popustiti, nebiološki roditelj mora se povući nakon što je učinio sve što je mogao. To povlačenje podrazumijeva prepuštanje biološkom roditelju kontrolu nad njegovom vlastitom djecom.

Prepuštanje roditeljstva je važno pitanje među roditeljima koji dolaze iz različitih brakova. Nebrojeno smo puta vidjeli kako nebiološki roditelji razaraju brakove, zato jer su nepopustljivi i ne mogu naučiti prepustiti biološkim roditeljima kontrolu nad njihovom vlastitom djecom.

Isus je pokazao primjer ove vrste popustljivosti. Isus je Mesija i Kralj; ipak, kad je došao na zemlju, nije koristio svoja prava kao Mesija ili Kralj. Zapravo, činio je obrnuto. Pavao kaže da je Isus sam sebe ponizio, postavši sluga i postavši sličan ljudima. Neće čak

prelomiti ni stučenu trsku ni ugaziti stijen što tinja (Matej 12,20; Filipljanima 2,7).

Mogu li nebiološki roditelji slijediti taj primjer? Može li se nebiološki roditelj odreći zakonskih prava na roditeljstvo i uzeti oblik sluge, spustivši se na razinu standarda roditeljstva supružnika? Može li nebiološki roditelj zadobiti svoju nebiološku djecu požrtvovnošću i služenjem umjesto zahtijevanjem i silom?

Barbara i Jacob su se našli u toj neprilici. Barbara je uspostavila standarde roditeljstva. Može li Jacob popustiti i prihvatiti standarde koje je postavila Barbara? Koje je rješenje za Jacoba?

Model koji će Jacob trebati slijediti je *model djeda* – u kojem roditelj obavlja sav zadani posao, a djed uživa s djecom. Jacob može prihvatiti ulogu djeda, slobodan od tereta roditeljstva. To će omogućiti Barbari nesmetano roditeljstvo. Ako dođe do bilo kakvih poteškoća s djecom, sve pada na Barbaru. Jacob, s druge strane, može naučiti uživati sa svojim posvojenim kćerkama. Može naučiti skrbiti za njih i prihvatiti ih onakvima kakve jesu, s dobrim i lošim stranama. Može biti jedan od Barbarinih najboljih izvora ohrabrenja.

Slijedeći Isusov primjer i model djeda Jacob mora isticati pozitivno, donoseći ozdravljenje i milost u novu obitelj.

Zaključak

Griješ je razorni osvjetnik među obiteljima u našem društvu, a zbog njega su obitelji s jednim roditeljem i obitelji nastale iz različitih brakova značajan dio naših zajednica. Morate se dodatno opremiti za konstruktivno i korisno postupanje s tim rastućim obiteljskim sustavima.

Neophodno je biti dobro upućen kako pomoći te moći pružiti mudru podršku. Te su obitelji izranjene; članovi su neprestano povređivani. One su najbolji kandidati kojima Krist želi udijeliti milost, a ne žrtvu. Ovo polje službe je zrelo i spremno za žetvu. Poslanika je malo.

Izađimo na raskrižja i putove da se Božja crkva može napuniti.

☞ Dr. Donald R. Partridge, Pleasanton, Kalifornija.

– utemeljitelj je i direktor Instituta za obiteljsko istraživanje i obrazovanje. On i njegova supruga, Jenetha, ponosni su roditelji uspješno spojene obitelji iz različitih brakova sa sedmero djece. Njihova najnovija knjiga *Loving Your Stepfamily: The Art of making Your Blending Family Work (Voljeti svoju proširenu obitelj: Umijeće plodonosnog življenja u miješanoj obitelji)* nudi korisne savjete o tome kako samohrani roditelji i obitelji iz različitih brakova mogu izgraditi visoko zadovoljavajuće odnose. Za više podataka o obiteljima iz različitih brakova posjetite www.blendingfamily.com.

Neka moji pastori

DOUG CLARK

idu te izgrađuju i opremaju crkve za službe milosrđa

Jedan moj prijatelj, pastor, upravo je bio dovršio višegodišnji program gradnje, koji je bio domet njegova dugogodišnjeg služenja u jednoj crkvi. Bio je stariji, mudriji i vrlo cijenjen.

Nekoliko nas upitalo ga je: “Sad kad je gradnja dovršena, uživate li doista u svojoj crkvi?” Odgovorio je: “Ne. Čini se da što više rastemo, što bolji postaje naš program, sve manje uživam. Ponekad se pitam kakav vid čudovišta sam stvorio. Ljudi dolaze u ovu zgradu nedjeljom ujutro, uvijek tražeći sve bolju predstavu: ‘Nasmijte me’; ‘Rasplacite me’; ‘Dajte mi djelić biblijskog učenja da se osjećam kao da rastem’. Nekad sam imao zajednicu. Sada imam korisnike koji žele koristiti samo najbolja vjerska dobra i usluge. Moji se zaposlenici bore za prostor kako bi mogli najaviti svoje programe. Osjećam se kao da su me navili i poslali van s najavama događanja. Sličimo maloj vojsci podijeljenoj u male grupe, no one idu oko držeći se zajedno i nikada se ne raspršuju. Dali smo im nastavni plan u boji za proučavanje tijekom trinaest tjedana o služenju u društvu. Toliko im se dopao da su jedva čekali sljedeće proučavanje u istoj skupini. Uposlili smo duhovne radnike kako bi opremili ljude za predanije služenje, a to je samo povećalo njihovo očekivanje da zaposlenici služe umjesto njih.”

Nastavio je: “Nabavio sam knjige o svrhovito vođenoj crkvi, o crkvi podijeljenoj u male grupe, o deset ključnih koraka za zdravu crkvu te o pet elemenata za izgrađivanje crkve koja evangelizira. No, ono što zaista trebam jest protulijek za potrošačku crkvu. Izgubili smo bit onoga što čini crkvu moćnom”.

Crkva koju predvodi ovaj pastor imala je viziju i vodstvo, no pritajeno onečišćenje razaralo je njezino zdravlje. Svake je nedjelje propovijedao o služenju, požrtvornosti i predanju Bogu, ponekad i u suzama. No njegov jednosatni tjedni utjecaj nije bio dostatan za mijenjanje situacije u odnosu prema 167 sati u kojima su njegovi ljudi bili bombardirani potrošačkim porukama suvremene kulture. Uistinu, svaka crkva koja se gradi oko zemljopisno i vremenski usredotočene službe koja se fokusira na aktivnosti nedjeljom ujutro u crkvenoj zgradi, suočena je s istim neodoljivim okolnostima.

Mnogi ljudi smatraju službu milosrđa va-

žnom *opcijom* koju njihova crkva može upotrijebiti kako bi postala poznatija u njihovu gradu; poslušati Kristove zapovijedi i nahraniti siromašne, obučiti gole, posjetiti zatočnike te vidjeti znatniju preobrazbu u tjelesnim, emocionalnim i duhovnim dimenzijama življenja ljudi u siromašnim naseljima. Ipak, mnoge će crkve, sve dok se čini da službe milosrđa pomažu onima vani, uvijek biti mjesto gdje će neznatan broj ljudi budnog oka u crkvi naći sreću. No, to je i služba iz koje se crkva uvijek može isključiti.

Kad pastor i crkveni vođe shvate da službe milosrđa mogu biti njihovo tajno oružje kojim mogu borbu za stvaranje učenika preusmjeriti na neprekidno opremanje članova crkve za bitku izvan crkve, potrošački stavovi ljudi u crkvi i njihov pristup službama milosrđa odjednom se razlikuju. Ranije je to bio dodatni program. Sada pospješuje preobrazbu cjelokupne crkve u odgojne i obrazovne sustave. Ti obrazovni sustavi ne služe samo zato da bi zatvorili stražnja vrata za dolazak i odlazak novih posjetitelja, ni samo zato da ispune dječje učionice učiteljima, već da stvaraju učenike. Sveobuhvatni rat protiv potrošačkog mentaliteta kroz službe milosrđa mora uključivati više od samog propovijedanja o duhovnim darovima i služenja. Tijekom posljednjeg desetljeća došlo je do značajnog porasta propovijedi na temu duhovnih darova kao i njihova korištenja u služenju. Ipak, u većini crkava samo oko deset posto onih koji slušaju propovijedi primjenjuju odslušana učenja u dobrovoljnom služenju.

Prva reakcija pastora bilo je samooptuživanje: propovijed nije bila dovoljno dobra da potakne na akciju ostalih devedeset posto vjernika. Dodane su propovijedi iz Efežanima 4, Rimljanima 12, 1 Korinćanima 12. Nedavno su crkve koristile pripremljene dane poticanja na služenje kako bi odgovorile na poziv za služenje upućen s propovjedao-nice. U to se vrijeme u prosjeku nakon propovijedi za služenje prijavi oko pedeset posto vjernika, no dugoročni rezultati pokazuju da je samo oko deset posto pokazalo određenu promjenu u svom načinu življenja. Nedjeljni programi i događaji ne mogu biti jedini pokretač za stvaranje crkve koja će biti prisutna u društvu sedam dana tjedno.

Kretanje crkava prema većem naglasku na opremanje i službe milosrđa ponekad se naziva osnaživanje laika – oslobađanje laika od osjećaja neadekvatnosti i neopremljenosti. Zapravo se može reći da se radi i o osnaživanju duhovnih radnika – oslobađanju pastira od njihovih nerealnih očekivanja te od nemogućih očekivanja koje crkva ima za njih.

Nakon proučavanja stotina djelotvornih crkava koje opremaju svoje članove zapazio sam tri načela koja se pojavljuju u svakoj crkvi koja je dobro opremala i postavljala ljude u službe milosrđa.

VIDLJIVA PODRŠKA VODSTVA CRKVE U POTICANJU LJUDI NA SLUŽENJE

Propovijed podsjeća ljude da se do zrelosti ne dolazi bez djela služenja. To uključuje serije propovijedi o pozivu, darovima i služenju. Svakome tko i povremeno prisustvuje propovijedanju postaje očito da duhovna zrelost i djelotvorno učenje ne traže samo dolazak na nedjeljna bogoslužja, već i služenje tijekom čitavog tjedna.

Postoji, također, i ciljani napor izgrađivanja unutarnje kulture gdje je normalno očekivati da članovi crkve služe. Vođe crkve očekuju da bi ono što rade moglo poslati pogrešnu poruku koja dovodi do ravnodušnosti; zatim, pokazuju osobnim primjerom što znači služiti u društvu. Ističu ljude koji služe kao uzori pravih kršćana primjerima u propovijedima, pričama u crkvenoj brošuri te primjerima u poučavanju novih članova.

Jedna crkva u Little Rocku poslala je božićnu čestitku na kojoj su duhovni radnici crkve bili odijevani u navijačke dresove i mahali transparentima s natpisom: “Mi navijamo dok vi obavljate djelo službe”. Jedna crkva u Los Angelesu ima bogoslužje postavljanja u službu ne samo za misionare koje šalju po svijetu, već i za učitelje, policajce, zemljoradnike i kućanice. Tom prigodom oni izlažu pred crkvu simbolične alate svoje službe, a crkva ih šalje kao misionare na njihova radna mjesta. Druge crkve paze da svaki novi član bude pozdravljen, posjećen i usmjeravan, ne od pastora, već od nerukopoloženih vođa. Kad su ti ljudi koji pozdravljaju nove članove odani pastoru i jasno prihvaćaju viziju i službu crkve, šalju glasani i jasan signal pridošlim čla-

novima da je to crkva u kojoj pastor dodjeljuje, a ne kontrolira autoritet.

NENAMETLJIV SUSTAV KOJI POKREĆE LJUDE NA SLUŽENJE

Za mnoga druga zanimanja postoji bolja obuka u sustavima nego li za pastore. Zemljoradnici znaju da ključ za uspješan urod nije samo sjetva ili žetva, već uključuje pripremanje tla, odabir sjemena, zaštitu od štetočina, kontroliranje okoliša te ugovore oko prodaje proizvoda poslije sakupljanja. Sve to zaokružuje poljoprivredni sustav. Poljoprivrednici shvaćaju da je bolje odraditi posao C u svim segmentima, negoli A-plus posao u nekima, a u nekima ga preskočiti. Taj lagan sustav donosi uspjeh, za razliku od vrhunskih dostignuća samo u nekim dijelovima.

To vrijedi i za opremanje crkve. Taj sustav ima nekoliko standardnih dijelova, od kojih se ni jedan ne smije preskočiti. Rick Warren je koristio bejzbolsko igralište kako bi u svojoj knjizi *The Purpose Driven Church (Svrhovito upravljana crkva)* prikazao koncept sustava obuke s povezanim puteljcima te uporištima i

prekretnicama kod svakog uporišta. Ispod tog jednostavnog okvira komunikacije nalaze se sastavnice koje pomažu da sve djeluje:

Asimiliranje. Ovaj proces pomaže posjetiteljima u upoznavanju crkve i odluci za pridruživanje. To može biti jednostavno i uključivati samo prepoznavanje i pozdravljanje novih posjetitelja – sve do internet-skog ciljnog marketinga, posebnih parkirnih mjesta, dočeka u nedjelju ujutro, timova za posjet, uvodnih video programa i određivanja osoba koje će pomagati potencijalnim članovima crkve.

Biblijski temelji. Novi članovi budu poučeni u nauku o darovima, pozivu i služenju. Ljudi spoznaju odmah na početku kako je volonterstvo – “Ja mogu odlučiti služiti” – strano Svetom pismu. Naprotiv, mi smo stvoreni za služenje. Druga temeljna učenja iz Rimljanima 12,3-8; Efežanima 4,11-16; 1 Korinćanima 12 i Jakova 1,22-27 naučavaju se zajedno s naukom o učeništvu i rastu te ključnim načelima i programom crkve.

Otkrivanje. Ljudi uče o svojim darovima i pozivu. Budući da se to može ponoviti

na različitim razinama tijekom više godina, početni tečaj o prepoznavanju darova može se uglavnom fokusirati na oblike služenja za koje su pojedinci zainteresirani. Ključ nije u načinu koji se koristi za prepoznavanje darova i službi, već u maloj grupi ili relacijskom kontekstu u kojemu je došlo do prepoznavanja darova. O darovima se ne poučava prema sebičnom načinu razmišljanja “to me ispunjava, ali pranje prozora ne dolazi u obzir”, već sa stajališta “Radi se o Božjoj crkvi i o sposobnostima namijenjenima služenju drugima koje mi je dao Bog.”

Povezivanje i postavljanje u službu.

Ovaj proces povezuje pojedinačne darove i poziv s mjestom gdje se razmatra mogućnost služenja. To je najteži dio za izgraditi u sustavu. U manjim crkvama za to je dovoljan kratki telefonski poziv ili rukovanje na parkiralištu između osobe koja vodi proces otkrivanja darova i voditelja koji je izabran za tu službu. U većim crkvama ime i izbor ulaze u datoteku. Svako područje službe ima određenu osobu, najčešće voditelja službe, koja je odgovorna nazvati nove ljude koji su pokazali zanimanje za njihovu službu. Voditelj službe odgovoran je i za trajno obučavanje i izgrađivanje ljudi u tom području služenja, a ima i tromjesečne sastanke s ostalim voditeljima službi.

Obučavanje i priznavanje. Najbolji način za stvaranje učenika je dok ljudi služe, a ne dok sjede u učionici. Ipak, treba odvojiti vrijeme za obučavanje i osvrt. Bog je stvorio ljude s potrebom za priznanjem. Priznavanje čini čuda kad ga voditelji redovito izražavaju.

Crkve koje su organizirane tako da djeluju u malim grupama, smatraju da je ovaj korak ključni protulijek protiv usredotočenja na unutarnje i osobne potrebe što često razara zdravlje malih grupa. Kad osvrt na službu milosrđa i pripremanje za nju postanu središnja svrha male grupe, to postaje snažno i neprekidno središte učenništva koje promiče biblijsko proučavanje i zajedništvo u požrtvorno služenje koje mijenja život. Ipak, često male grupe ne gledaju iznad svojih potreba bez hotimičnog obučavanja za vodstvo i odgovornost koju pruža sustav obučavanja.

Razvoj i tranzicija. Budući da mnogi ljudi kad dođu u crkvu po prvi puta žele, čini se, biti povezani i postavljeni u neku službu, mora postojati osmišljen dio procesa koji će ih povezati s prilikama za služenje izvan crkve. To uključuje tim ljudi koji će postojano razvijati odnose s društvenim institucijama te otvarati mogućnosti da ljudi mogu služiti u društvu i na radnom mjestu.

Ovaj šesti korak je najvažniji zglob koji sprječava pretvaranje sustava obučavanja u još jednu mogućnost da crkva proviđa više dobara i usluga vjerskim potrošačima. Četiri do pet godina nakon uspostavljanja sustava obučavanja koji zahvaća čitavu crkvu, često

Kad pastor i crkveni vođe shvate da službe milosrđa mogu biti njihovo tajno oružje kojim mogu borbu za stvaranje učenika preusmjeriti na neprekidno opremanje članova crkve za bitku izvan crkve, potrošački stavovi ljudi u crkvi i njihov pristup službama milosrđa odjednom se razlikuju. Ranije je to bio dodatni program. Sada pospješuje preobrazbu cjelokupne crkve u odgojne i obrazovne sustave.

nastaju višestruke poveznice između crkve i društva. Dođe li do povezivanja starih i novih članova, crkva će otkriti da su mnogi pozvani u službu milosrđa izvan crkve. Ako sustav obučavanja dobro funkcionira, na kraju informativnog razgovora član ne dobiva telefonski broj i adresu, već ime vjernika koji već služi u službi milosrđa koji će ga nazvati i pozvati ga na prvi sastanak. Kad stignu, pronaći će službu milosrđa prilagođenu dragovoljcima koji služe i znaju svoje darove i poziv. Obučavanje i postavljanje u službu dobro su osmišljeni. Prikaz učenja je standard. Očekivanja i uloge su jasni.

Međutim, ako za taj proces treba četiri do pet godina, kako možete započeti razvojni proces, posebice ako je vaša crkva mala? Ako imate petnaest ljudi koji služe u petnaest različitih službi milosrđa, izgubiti ćete većinu mogućnosti za učenje i njihov zajednički osvrt na služenje, a utjecaj njihova rada je toliko rasipan da nikako ne može potaknuti ostale u crkvi da ih slijede. Najčešće je najbolji početak izabiranje ciljane službe koju će crkva podupirati. Zatražite da ljudi privremeno žrtvuju svoje darove i pozive kako bi podržali poziv koji je odabrala crkva služenjem u ograničenom broju službi milosrđa.

Odabiranje fokusirane ciljane službe u zajednicama crkvenog sudjelovanja u službi milosrđa često najbolje čini skupina ljudi koja uzima u obzir osam stvari:

1. JE LI TO NEŠTO ŠTO POČETNICI U SLUŽBI MILOSRĐA MOGU BRZO SVLADATI? Poučavanje male djece je pristupačna služba. Obučavanje odraslih zatvorenika za posao unutar strogo čuvanog zatvora, nije.

2. JE LI TO NEŠTO ŠTO MOŽE UKLJUČIVATI VELIK BROJ LJUDI BEZ POSEBNE STRUČNOSTI? Preuređenje starog skladišta namještaja zahtijeva mnogo različitih i općih darova. Rad u domu zdravlja treba ih manje, ali ti darovi moraju biti stručni.

3. JE LI LOKACIJA SLUŽENJA BLIZU CRKVE? U mnogim gradovima siromašno stanovništvo

Kretanje crkava prema većem naglasku na opremanje i službe milosrđa ponekad se naziva osnaživanje laika – oslobađanje laika od osjećaja neadekvatnosti i neopremljenosti. Zapravo se može reći da se radi i o osnaživanju duhovnih radnika – oslobađanju pastira od njihovih nerealnih očekivanja te od nemogućih očekivanja koje crkva ima za njih.

živi u starim stambenim zgradama. U početnoj fazi razvijanja ciljane službe uključit će se više ljudi u služenje ako im je lokacija za služenje blizu.

4. JE LI TO NEKO MJESTO ZA KOJE JE BOG VEĆ PODIGAO VOĐE U NAŠOJ CRKVI, KOJI VEĆ OD RANIJE IMAJU ŽAR I ISKUSTVO U RADU S LJUDIMA IZ RAZLIČITIH KULTURA TE SU POVEZANI S NJIMA? Izgrađivanje povjerenja u radu s ljudima iz drugih kultura često traje najmanje pet godina, a tek potom se mogu poduzimati zajednički projekti. Mnogi potrebni službe milosrđa već su se susreli s paradom dobronamjernih ljudi koji nude pomoć ne prepoznavajući vjernost, darove i potencijal primatelja pomoći. Povjerenje se gradi ne samo kad ljudi daju sredstva potrebitima, već i kad im pomažu koristiti darove, razvijati viziju i raspoređivati sredstva koja već posjeduju. Proučite gdje vas je Bog stavio s već uspostavljenim odnosima povjerenja koje su članovi vaše crkve izgrađivali s pripadnicima drugih kultura, a da toga niste bili ni svjesni. Provedite vrijeme učeći iz njihovih primjera lekcije o radu u službama milosrđa i osnaživanja. Nemojte podcijeniti vodstvo koje Bog daje kroz jednoga ili dvoje gorljivih i vjernih pojedinaca koje je Bog blagoslovio u službi milosrđa.

5. JE LI POTREBA KOJU ŽELIMO ISPUNITI NEŠTO ŠTO MOŽE DONIJETI PREPOZDATLJIVU PROMJENU? Latiti se borbe protiv kriminala u čitavom gradu prevelik je zalogaj čak i za veliku crkvu. Poboljšanje sposobnosti čitanja učenika trećih razreda u jednoj osnovnoj školi je dostižan cilj s lako mjerljivim rezultatima.

6. JE LI POTREBA KOJU ŽELIMO ISPUNITI KLJUČNA ILI JE TO MOŽDA POTREBA NAŠEG DRUŠTVA KOJU NITKO NIJE RANIJE POKUŠAO ISPUNITI? Istražite neispunjene potrebe i napore kako biste se mogli uključiti.

7. MOŽEMO LI ISPRIČATI PRIČE IZ SLUŽBE MILOSRĐA TAKO DA MOGU UTJECATI NA ODGOJ CRKVE? U početnim fazama službe milosrđa u nekoj crkvi važno je da se čitava crkva la-

ko poistovjeti s potrebama i ljudima kojima služi. Rad s ovisnicima ili ljudima u seksualnoj industriji ne smije biti u središtu pažnje da bi bila djelotvorna. Nekim se ljudima lakše emocionalno poistovjetiti u služenju djeci ili starijima.

8. HOĆE LI SE NAŠA ODABRANA SLUŽBA MILOSRĐA FOKUSIRATI NA NEŠTO ŠTO ĆE BITI PROVEDIVO ZA SURADNJU S DRUGIM CRKVAMA? Služba milosrđa je izvrsno, nenapadno mjesto djelovanja čitave crkve, s cjelovitim evanđeljem, za čitav grad. Partnerstvo sa sličnim crkvama štedi vrijeme i sredstva. Partnerstvo s crkvama u siromašnim područjima mora se odvijati tamo gdje će donijeti nešto što je izuzetno važno za djelovanje te službe.

Ovih šest dijelova sustava za obučavanje crkve (asimiliranje, biblijski temelji, otkrivanje, postavljanje u službu, obučavanje i razvoj) trebaju poduprijeti timovi za razvoj administracije i vodstva. U velikim će crkvama možda postojati tim za svaki dio koji će koordinirati vodeći tim za obučavanje. U malim će crkvama možda to biti jedna osoba koja uvijek razmišlja o tom sustavu i vodi ciljane razgovore koji pokreću ljude u nove razine njihova duhovnog rasta.

KLJUČNA OSOBA KOJA JE ODGOVORNA ZA IZGRAĐIVANJE SUSTAVA I NOSTITELJ JE VRIJEDNOSTI OBUKE

Najbolja osoba za sustav obučavanja ima dodatne sposobnosti za vodstvo. Kad treba izvršiti neki zadatak, ta ga osoba ne izvršava već za to organizira tim ljudi s adekvatnim spojem darova, jasnih uloga i ciljeva. Ta osoba neprestano stvara timove i šalje ih s jasnim očekivanjima i neophodnom podrškom za uspjeh. I u crkvama s manje od pedeset članova jedna osoba – s jasnim autoritetom, odgovornošću i sposobnošću prepoznavanja darova i Božjeg poziva drugih osoba – može potaknuti ljude da se uključe u služenje. Takve osobe povezuju darove ljudi s potrebama službe te pretvaraju propovijedanu riječ u način življenja prema toj riječi.

Kad se spoje ta tri načela odgajanja crkve, djelo službe u milosrdnim službama postaje primarni zadatak i središte, ne samo komunikacije s propovijedaonice, već i u načinu kako ljudi žive. Po službi milosrđa crkva donosi promjene u društvu i u životu zajednice te izlazi iz svoje sigurne zone. Ipak, iako ovo započinje i ima podršku na nedjeljnim bogoslužjima, ne može se održati samo pomoću njih. Potrebni su način razmišljanja za trajno obučavanje, sustav i vođe koji će poticati obučavanje i razvoj učenika koji će onda donijeti promjene unutar i izvan crkvenih zidova.

Brad Smith

– je diplomirao na Dallas Theological Seminary te bio predstojnik službe za razvijanje vodstva u Dallasu, Texas. Služio je kao pastor i osnivač crkava.

enrichment

JESTE LI ZNALI?

Od sada možete čitati ENRICHMENT JOURNAL na nekoliko jezika online. Posjetite ENRICHMENT JOURNAL web stranicu i kliknite na odgovarajuću zastavu. Bit ćete preusmjereni na jedan od sedam jezika koje izaberete: hrvatski, francuski, njemački, rumunjski, španjolski, mađarski, ruski, bengalski, tamilski, malajski, hindu, ukrajinski ili portugalski. Tada ćete moći čitati članke online ili ih skinuti na svoj kompjutor. Možete nas kontaktirati na: <http://www.enrichmentjournal.ag.org/>

Ako imate dodatnih pitanja slobodno nas kontaktirajte na slijedeću adresu:

Life Publishers International
1625 North Robberson Avenue
Springfield, MO 65803
417-831-7766

Milosrdno evangeliziranje

John Lindell

Netko je u moj ured dostavio sprej. Ironično, promotivna poruka na paketiću glasila je: "Povjeruj trenutno u Boga – čudesan sprej za jačanje vjere s okusom pepermint". Zar ne biste željeli da dosezanje ljudi evanđeljem bude tako lako?

Bog nas je pozvao da činimo učenike prenoseći im poruku Isusa Krista koja život mijenja. No, u našem postmodernom svijetu same riječi neće privući ničiju pažnju. Više nego ikad, vrijedi stara izreka: Ljude ne zanima koliko znaš, već koliko mariš. Postoji mogućnost da oni koji su čuli za evanđelje i raskoš našega štovanja dođu i čuju našu poruku. Da bi se ljudi mogli odazvati potrebno je pomazano i jasno iznošenje Božje riječi. Zbog toga nikada neću prestati propovijedati Bibliju i pozivati na obraćenje.

No milijuni ljudi ne planiraju skoro doći u crkvu. Oni ne osjećaju potrebu za silom evanđelja, zato što nisu upoznali djelotvornost evanđelja. Naš je postmoderne svijet pragmatičan i zanima ga samo ono što djeluje. Ipak, u biti, i ljudi postmoderne čeznu za onim što su ljudi svih vremena smatrali neodoljivim – istinskom sućuti i dobrotom. Možemo spojiti te dvije riječi i reći da to znači imati srce za ljude. Tu brigu za ljude tre-

bamo pretvoriti u djelovanje te im pomagati u ispunjenju životnih potreba.

Suosjećanje i dobrota bila su temeljna obilježja rane Crkve i zbog njih su kršćani imali snažan utjecaj na pogansku kulturu koja ih je mrzila. Rani su kršćani razumjeli moć dobrote u doticanju života ljudi. Oni su, kao i mi, živjeli u društvu koje je obezvrijeđivalo život. Ljudi su bacali deformirane dječake i neželjene djevojčice na gradska smetlišta. Kršćani su izbavljali te male bebe, hranili ih i skrbili za njih.

Ljubav rane Crkve prema siromasima i potrebitima bila je velika. Često su i dugo u tu svrhu postili. I ne samo da su kršćani postili i molili za siromašne, već su štedjeli novac i odriicali se hrane kako bi pomogli siromasima i potrebitima. U kulturi koja nije marila za siromašne i potrebite, kršćani su ih tražili i pružali im pomoć.

Povjesničari koji se bave razdobljem rane Crkve kažu da je tijekom dvije razorne epidemije koje su poharale Rimsko Carstvo (165. i 251.) trećina ljudi pomrla. Ljudi su napuštali gradove zbog straha od epidemije. Za vrijeme tih epidemija kršćani su ostajali u gradovima i naseljima kako bi služili ljudima. Često su i sami bili zahvaćeni

pošašću. Njihovo služenje umirućima imalo je velik učinak. S vremenom je čitava kultura bila promijenjena zbog milosrdne i dobrotive pomoći kršćana onima koji su ih okruživali.

Zapravo, Pavlova zapovijed Kološanima da se obuku u srdačno milosrđe i dobrotu (Kološanima 3,12) predstavlja poziv na pred-evangelizaciju u kojoj crkva otvara srca ljudi za evanđelje ispunjavajući njihove potrebe. Duhom pomazana dobrota jest nevjerojatno moćno sredstvo za osvještavanje ljudi o sili spasenja. Tako je Bog i nas dosegao. Apostol Pavao podsjeća u Rimljanima 2,4 da nas Božja dobrota vodi k pokajanju i obraćenju.

Ponekad se čini da smo evangelizaciju učinili preteškom. Previše je kršćana nedjelotvorno u evangelizaciji, zato jer nose nepotreban teret osjećaja potrebe da budu jasni ili da imaju odgovor na svako pitanje. S vremenom sam postao sve uvjereniji da će ljubav prema Bogu zajedno s milosrdnom dobrotom prema ljudima zasjati tako jasno, da će oni u tami moći vidjeti put prema svom domu.

John Lindell

...je glavni pastor James River Assembly of God, Ozark, Missouri.

Previše je kršćana nedjelotvorno u evangelizaciji, zato jer nose nepotreban teret osjećaja potrebe da budu jasni ili da imaju odgovor na svako pitanje. S vremenom sam postao sve uvjereniji da će ljubav prema Bogu zajedno s milosrdnom dobrotom prema ljudima zasjati tako jasno, da će oni u tami moći vidjeti put prema svom domu.